

ROČNÍK 1947

ČÍSLO 4

BIBLICKÉ ÚKOLY

TISKLA „MLADÁ FRONTA“ V PRAZE

Čtení bible: Zach. 1. — Mat. 4.

Příjemná a čistá slova (3). Radostní lidé (4).

N. 28. Př. 15, 26.
P. 29. Př. 16, 24.
Ú. 30. Př. 15, 23.
S. 1. Jan 8, 56.

Č. 2. 1. M. 21, 6.
P. 3. 1. Sam. 2, 1.
S. 4. 2. M. 18, 8. 9.
Z. s. 17.33.

1. úkol — 4. října 1947.

Poselství spásy.

Zlatý text: Mat. 24, 14.

Úvodní poznámka.

Účelem těchto dvou serií úkolů v následujících dvou čtvrtletích jest přehled hlavních učení, která tvoří poselství evangelia, jež je svěřeno církvi, aby je hlásala světu v naší době. Tyto úkoly mají tvořiti „vypravování o událostech mezi námi ověřených“ a o věcech, „kteréž u nás jisté jsou“, aby se všichni mohli „přesvědčiti o správnosti zpráv“, „jímž jsme vyučováni“ (Luk. 1, 1—4), a byli „vkořeněni a vzděláni na něm (Kristu) a utvrzeni u víře“, a mohli v těchto dnech pochybovačství a odpadnutí od pravdy „statečně bojovati o víru, jež byla jednou provždy odevzdána svatým“.

Věčné evangelium. *Trojanéské prosl*
pro všem světu

1. Jak stručně je nazváno Boží poselství spásy a v jakém rozsahu má být hlášáno? Zj. 14, 6.

Slovo „gospel“, „good spell“ vystihuje přibližně — „vyprávěj novinu dobře a věrně“. Poselství spásy je „radostnou zvěstí“ pro hříšného člověka. Je věčné, poněvadž zahrnuje všechny věky kruté vlády hříchu a poněvadž má trvalé a věčné následky.

2. Jak se o něm vyjadřuje Pavel a co zvláště přináší? Řím. 1, 16. 17.

„V evangeliu se člověk setkává s negativní i pozitivní, zápornou i kladnou stránkou. Prvá přesvědčuje o hříchu a jeho hrozných důsledcích. Varuje před nepravým uctíváním Boha,

kteřé vede na širokou cestu věčné smrti. V ní jsou obsažena všechna „Neučiniš“! — Druhá poukazuje na vítězství nad hříchem. Vyhlášíje cestu života a říká nám, co musíme činit, abychom mohli býti spaseni. Duch svatý nejprve usvědčuje svět „ze hřichu“, ze všeho, co je nesprávné a nepravé, a potom „ze spravedlnosti“, t. j. zdůrazňuje vše, co je ryzí a pravé; a pak „ze soudu“, když se musíme odpovídat z následků rozhodnutí mezi hříchem a spravedlností, mezi zlem a dobrem a mezi životem a smrtí (Jan 16, 7, 8). Všechen klad a všechna naděje je soustředěna v Kristově poslání a v jeho spravedlnosti, na kterých může ztracený hříšník najít bezpečnou oporu své víry i „radost velikou“.

„Po celé věky trvá velká pravda o ospravedlnění vírou, aby tu stála jako mocná zástava, která by vedla pokání činícího hříšníka na cestu života. Toto světlo rozptýlilo temnotu, jež obklopovala i mysl Lutherovu, a zjevilo mu moc Kristovy krve k zahlazení hřichu. Totéž světlo vedlo na tisíce hříchem obtížených duší k pravému zdroji odpuštění a míru. Tak je každý křesťan zavázán díkem za tuto epístolu k církvi, která byla v Římě.“

3. Jak bylo toto radostné poselství sděleno Adamovi a Evě? 1. Moj. 3, 15.

4. Jak skrývali svoji vinu a čím se mohli zastřít? 1. M. 3, 7—11, 21. M = Mojž.

„Jejich snaha o zastření nahoty znázorňuje marnost lidského pokusu, získat spasení svými vlastními skutky, které neobstojí v Boží přítomnosti. Pán jim tudíž dal dokonalý oděv; jeho opatření však vyžadovalo smrt nevinného zvířete, které bylo předobrazem Božího Beránka, jehož smrt zajistila roucho spravedlnosti pro všechny, kteří uvěří v dalekosáhlou moc jeho oběti.“

„Jedině zastření, které opatřil sám Kristus, může nás připravit na slávu Boží přítomnosti. Kristus je chce vložit na každou kající a věřící duši... Toto roucho, tkané na nebeském stavu, nemá ani vlákná lidských výmyslů. Kristus ve svém lidství vyjádřil dokonalý charakter, který chce udělit i nám... Když pak na nás pohlédne, nevidí již naše chatrné zastření ani nahotu a ošklivost hřichu, nýbrž roucho své vlastní spravedlnosti, která vyvrcholuje v dokonalé poslušnosti Hospodinova zákona.“
Chr. O. L. 311.

5. Co svědčí, že i Noe kázal toto poselství? Žid. 11, 7; 2. Petr. 2, 5.

6. Jaké zaslíbení souviselo s povoláním Abrahama z Ur? Gal. 3, 8. 9; 1. M. 12, 1—3.

„Kristus byl vykupitelem světa ve stejné míře, a to jak na počátku světa, tak i za našich dnů. Dříve než přioděl své božství lidstvím a přišel na náš svět, bylo zvěstováno poselství evangelia Adamovi, Setovi, Enochovi, Methusalemovi a Noemovi. I Abraham v Kanánu a Lot v Sodomě byli nositeli tohoto poselství.“ Chr. O. L. 126.

„Od prvního zaslíbení... až do přítomné doby jest zaznamenán postupný rozvoj Božích úmyslů v plánu vykoupení.“ P. a P. 373.

7. Co je také obsaženo v plánu spásy? Jan 12, 31. 32; 16, 11; Kol. 1, 20.

„Plán vykoupení má ještě hlubší a širší význam než vykoupení člověka. Kristus nepřišel na zem jedině za tímto účelem; nešlo pouze o to, aby obyvatelé tohoto malého světa dbali Božího zákona tak, jak náleží. Kristus přišel zejména proto, aby před zraky celého vesmíru obhájil Boží charakter... Kristova smrt nejen učinila nebe přístupným pro spasené lidstvo, ale měla ospravedlnit Boha i jeho Syna v opatřeních, která učinili proti satanově vzpouře. Měla i zdůraznit věčné trvání zákona a zjevit podstatu i následky hříchu.“ P. a P. 68.

8. Jaká síla a pravomoc je propůjčena těm, kteří káží evangelium v ryzí úplnosti? Mat. 28, 18—20.

Pravé a nepravé učení.

9. Jakého jiného výrazu je použito pro Kristovo učení a co vše je v něm zahrnuto? Žid. 6, 1. 2; Tit. 1, 9; 2, 1.

„Různé předměty, které souvisí s hlásáním evangelia, se proto oprávněně nazývají učením Kristovým nebo učením církve.“

10. Před jakým učením jsme varováni? Žid. 13, 9a.

11. Kdy bude toto nebezpečí největší? Kde pramení a co způsobuje? 1. Tim. 4, 1.

12. Jaké zaslíbení dal Kristus evangeliu do vínku a co se stane, až se splní? Mat. 24, 14.

„Radostná zvěst o království zahrnuje jak království milosti, které zavládne v jednotlivém srdci, když v něm vládne Kristus Král, tak i jistotu nebeské příslušnosti a království slávy, až se Kristus vrátí v moci a slávě, aby zřídil království zde na

zemi. „Věčné evangelium“ nás připravuje pro „věčné království našeho Pána a Spasitele, Ježíše Krista.“

13. Které zvláštní znaky jsou zdůrazněny v evangeliu pro poslední pokolení? Zj. 14, 6—14.

14. Kterou zkušenost prožívají ti, kteří se přiznávají k tomuto poselství? Zj. 14, 12.

„Mnozí mi psali a dotazovali se mne, zda je poselství o ospravedlnění z víry — trojandělským poselstvím. Odpověděla jsem jim: „Ano, ono je v pravdě trojandělským poselstvím.“ Mrs. E. G. White v Review a. Herald, 1. 4. 1890.

„Mnozí ztratili Ježíše se zřetele. Potřebovali upnouti svůj zrak k jeho božské osobnosti, k jeho zásluhám a k jeho nezměnitelné lásce k lidské rodině. V jeho ruce je soustředěna všechna moc, takže může lidem udělovat bohaté dary, předně však onen nedocenitelný dar své vlastní spravedlnosti pro bezmocné a ztracené lidské bytosti. Bůh přikázal, aby poselství o této moci bylo rozhlášeno po celém světě. Trojandělské poselství bude oznámeno jasným hlasem a bude provázeno bohatým vylitím Ducha svatého.“ T. to. Min. 92.

Čtení bible: Mat. 5—26.

Radost Božích slavností.

N. 5.	1. Par. 29, 9.	Č. 9.	Ezdr. 6, 15. 16.
P. 6.	1. Král. 8, 65.66.	P. 10.	Neh. 8, 11. 12.
Ú. 7.	2. Par. 29, 36.	S. 11.	Neh. 8, 17.
S. 8.	2. Par. 30, 21. 23.	Z. s.	17.18.

2. úkol — 11. října 1947.

Příchod Immanuele.

Zlatý text: Iz. 7, 14.

Plán spásy předem zajištěn.

1. Co praví Písmo o jeho původu? Sk. 2, 23; Řím. 16, 25.

„Plán našeho vykoupení byl stanoven již před Adamovým pádem. V něm byly rozvinuty zásady, které byly od věčnosti základem Božího trůnu. Bůh a Kristus věděli již od počátku o satanově pádu i o tom, že přivede k pádu i člověka. Bůh

nedal podnět k hříchu, předvídal však jeho existenci a učinil opatření proti této hrozné skutečnosti." D. 22.

2. Kterak byla po prvé naznačena cesta úniku? 1. M. 3, 15.

„Člověku byl sdělen první náznak vykoupení ve výroku, který již v ráji oznamoval zničení satana... Tento výrok byl našim prarodičům prvním zaslíbením... Adam a jeho družka byli ujištěni, že přes svůj veliký hřích nemusí zůstat pod satanovou nadvládou. Boží syn se nabídl, že svým vlastním životem smíří přestupníka s Bohem." P. a. P. 65.

3. V kterém proroctví se toto zaslíbení dále rozšiřuje? 4. M. 24, 17.

4. Které zvláštní znamení uvádí Izaiáš? Iz. 7, 14.

5. Kde se měl Mesiáš narodit a jaký byl jeho původ a poslání? Mich. 5, 2.

6. Jaký význam mělo jeho jméno a co bylo jeho posláním? Mat. 1, 20—23.

Čas Kristova příchodu stanoven.

7. Které proroctví označilo přesně rok jeho zjevení? Dan. 9, 25.

„Tento výnos byl vydán v podzimu roku 457 př. Kr. a končil tudíž na podzim roku 27 po Kr., kdy byl Ježíš pokřtěn a pomazán na Mesiáše. (Ezdr. 7 a Mat. 3.)

8. Jak smýšlel izraelský lid, když ona doba nadešla? Luk. 3, 15.

„Slova umírajícího Jákoba jim dodávala naděje... Mizící sláva Izraele svědčila, že nadchází Mesiášův příchod. Danielovo proroctví se zmiňovalo o slávě jeho panování nad říší, která překoná všechna království světa a „samo pak bude státi na věky". Zatím co pouze málokterí chápali podstatu Kristova poslání, panovalo všeobecné očekávání mocného knížete, který učiní z Izraele své království a který přijde jako osvoboditel národů." D. 34.

9. Co svědčí o tom, že přišel v určenou dobu, a co bylo účelem i následkem jeho příchodu? Gal. 4, 4, 5.

„Tak byla v radě nebes stanovena hodina jeho příchodu. Když velký zvon času odbil tuto hodinu, narodil se v Betlemě Ježíš." D. 32.

„Bůh dopustil, aby jeho milovaný Syn, plný milosti a pravdy, přišel ze světa nevýslovné slávy na svět, který je otráven hříchem a zahalen stínem a kletbou smrti. Kristus opustil blízkost Otcovy lásky a hold svatých andělů a zakoušel ponížení a nenávisť, ano i smrt." Cesta.

Nebe splňuje své smlouvy.

10. Co nám prozrazuje, že Ježíš věděl, že události jeho života byly rozvrženy předem? Jan 7, 6. 8; 12, 23; 13, 1.

„Tato slova svědčí o tom, že každá část Ježíšova života na zemi byla splněním plánu, který byl stanoven již „ode dnů věčných“. Ještě dříve, než sestoupil na zem, rozprostíral se již před ním plán, dokonalý do všech podrobností. Když však chodil mezi lidmi, byl krok za krokem veden vůlí svého Otce. Nadešel-li čas k určitému činu, neváhal jednat. Se stejnou poddaností čekal, dokud „nepřišla jeho hodina“. D. 147.

11. Co oznámil Otcí o dovršení svého díla a oč ho požádal? Jan 17, 4. 5. (Zach. 6, 13.)

12. Která slova umírajícího Krista vystihují tutéž myšlenku? Jan 19, 30.

„Uprostřed hrozné temnoty, zdánlivě opuštěn Bohem, Kristus vpíjel poslední kapky z kalichu lidského hoře a bědy. V těchto strašných hodinách spoléhal na dřívější ujištění svého Otce, že přijal a uznal jeho dílo... Vírou se Kristus stal vítězem!“ D. 755.

13. Jakým dojmem působila jeho smrt na anděly a obyvatele nepadlých světů? Co bylo důvodem jejich radosti? Zj. 12, 10. 11.

„Všemi světy i samým nebem se rozlehl vítězný jásot. Velký rozpor, kterým byl tak dlouho naplněn náš svět, byl nyní rozhodnut; Ježíš se stal vítězem.“ P. a. P. 69.

14. Která důležitá událost byla umožněna vtělením a smrtí Božího Syna? Z čeho tím byli lidé vysvobozeni? Žid. 2, 14. 15.

„Až do Kristovy smrti nebyl andělům a nepadlým světům zjevný satanův charakter a jeho počínání.“ D. 758.

„Teprve Kristova smrt odpověděla na otázku, zda Otec a Syn mají dostatečnou lásku k člověku a zda prokazují dostatek sebezapření a sebeobětovného ducha. Satan projevil svůj pravý charakter lháře a vražedníka. Bylo zřejmo, že by stejného ducha, jímž vládl lidem, kteří se nevymanili z jeho moci, projevil i v nebesích, kdyby mu bylo bývalo dovoleno vládnouti bytostem nebes.“ Věrný vesmír jedním hlasem opěvoval vyvýšenost Boží vlády.“ P. a. P. 70.

15. Jak dokonalá bude náprava, způsobená příchodem Immanuele? Luk. 19, 10; Sk. 3, 21.

„Neposlušností ztratil první Adam vše; svůj trůn, své panství, rajský domov, Boží podobu a věčný život. Plán vykoupení

uvede vše, co bylo ztraceno a porušeno, do původního dokonalého stavu.

„Nebeský přímlovce přednese prosbu, aby všem, kteří zvíťazili vírou v jeho výkupnou krev, byla odpuštěna jejich přestoupení, aby jim byl navrácen rajský domov a aby byli korunováni jako Kristovi spoludědicové původního panství. Satan se domníval, že svým úsilím o svedení a pokušení lidí zmaří Boží plán šťastného lidstva; Kristus však nyní prosí o to, aby onen plán byl proveden do všech důsledků, jako kdyby lidé byli nikdy nepadli. Nevyprošuje svému lidu pouze plné a naprosté odpuštění a ospravedlnění, nýbrž i podíl na své slávě a místo v blízkosti svého trůnu.“ G. C. 484.

Čtení bible: Mat. 27. — Mar. 16.

Radost králů i radost lidu.

N. 12. 1. Sam. 11, 15.

Č. 16. Dan. 6, 23.

P. 13. 1. Král. 10, 8. 9.

P. 17. Mat. 2, 9. 10.

Ú. 14. 2. Král. 11, 12, 20.

S. 18. Luk. 19, 37. 38.

S. 15. Ester. 8, 16. 17.

Z. s. 17.04.

3. úkol — 18. října 1947.

Kristův druhý příchod.

Zlatý text: Jan 14, 3.

*7. Love se jde On, nemůže
jít*

Zaslíbení o jeho návratu.

1. Co zarmoutilo učedníky a co jim Pán zaslíbil? Jan 13, 33; 14, 1—3.

2. O jakém jeho návratu byli ujištěni při jeho nanebevstoupení? Sk. 1, 9—11.

„Tito andělé náleželi ke skupině andělů, která vyčkávala v zářivém oblaku, aby doprovodila Ježíše do jeho nebeského domova. Nejvznešenější z andělského zástupu byli oni dva, kteří přišli k Ježíšovu hrobu v den jeho vzkříšení a kteří s ním byli po celý jeho život na zemi.“ D. 831.

3. Co praví žalmista o tomto oblaku a co jej tvořilo? Ž. 104, 3. 4; 68, 18. 19.

„Když ho obklopily oblakové vozy andělů, zazněla k nim ještě slova: „Hle, já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světla“ Současně k nim dolů splývala nejlíbeznější a nejradostivější hudba andělských sborů.“ D. 830.

*uvěřit, že Kristus je tu neb, tam není je
nebo jako bled bude jeho příchod*
Každému bude jeho příchod patrný.

4. Před čím varoval a čím se jeho návrat bude vyznačovat? Mat. 24, 23—27.

5. Kdo bude smutným svědkem tohoto slavného příchodu? Zj. 1, 7. *a budou pít z vína z kvašené*

„Ti, kteří probodli jeho bok, ti, kteří se mu posmívali a kteří ho zesměšňovali v jeho smrtelných bolestech, i nejzavilejší protivníci jeho pravdy a jeho lidu, budou vzkříšeni, aby ho spatřili v jeho slávě a aby viděli i čest, která spočine na věrných a poslušných.“ G. C. 637.

6. Jaký úděs přepadne bezbožné a co prozrazuje, že byli varováni? Zj. 6, 14—17.

ne „Posměšné šprýmy přestaly. Lživé rty umlkly. Ustalo i řinčení zbraní a běsnění bitev... Není slyšeti nic než hlas modlitby a pláč a nárek. Se rtů, které ještě tak nedávno byly samy posměch, dere se zoufalé volání... Bojí se tváře toho, kterým opovrhli. Znají ten hlas, který proniká až ke sluchu mrtvých. Jak často je nabádavě a laskavě zval k pokání a lítosti!“ G. C. 642.

*elstn' posledního dne „Evanouel“ ej' strach
Nebezpečí pro Boží lid. na něj padu*

le 7. Jaké nebezpečí vyvstane ve dnech konce a co jediné zaručuje vysvobození? Luk. 21, 34—36.

8. Jak nezbytně je třeba být připraven? Co učiní věrní a co bude jejich odměnou? Mat. 24, 42—47. *Nemue v téru ho*

„Poněvadž je nezbytné připravit se, abychom byli připraveni, musí nadejít čas, kdy všichni opravdoví adventisté budou žít v neustálém stavu pohotovosti. Je možné být připraven pro náhlý uzávěr doby zkoušky a přesto nadále rozvíjet svůj charakter. Opravdu nadešel čas, kdy Boží lid musí co nejhorlivěji dbát Kristovy výstrahy: „Bděte!“ Mar. 13, 35—37.

9. Jak se projeví nevěrnost nevěrných, čím budou překvapeni a jaká bude jejich odměna? Mat. 24, 48—51.

„Tento služebník vyznával, že očekává Krista. Byl služebníkem, který byl zdánlivě oddán Boží službě, zatím co jeho srdce

bylo poddáno satanu. On si nepočíná přímo tak jako posměvači, zjevně nezapírá pravdu; ve svém životě však projevuje pravé smýšlení svého srdce: — že je příchod Páně oddálen. Domýšlivost ho vede k tomu, že nedbá věčných zájmů. Přijímá názory a zásady světa a přizpůsobuje se jeho mravům a zvyklostem. V jeho nitru převládá sobectví, světská pýcha a ctižádost... „Jí a pije s opilci“, — spojuje se se světem a podrobuje se jeho duchu. Je tak ukonejšěn domnělým bezpečím a přemožen netečností, leností a nedbalostí.“ T. 5/101. *Lud opa*

10. V čem záleží rozdíl mezi těmito dvěma třídami lidí v církvi? Co činí, když žních prodlévá, a jaké volání je probouzí? Mat. 25, 1—7. *Ženich již jde, a mi nemáme*
„Je patrné, že obě tyto třídy budou ještě společně v církvi, když bude končit doba zkoušky. „Omeškává se však. Hodina za hodinou miji, strážci jsou znaveni a usínají... Netušili tak dlouhý odklad příchodu a nepřipravili se na tuto okolnost... Obě třídy bdících představují dvě třídy lidí, kteří vyznávají, že čekají na svého Pána. Jsou nazváni pannami, neboť vyznávají čistou pravdu. Lampsy představují Boží slovo... Všechny je měly, i nádoby s olejem. Do určité doby nebyl mezi nimi žádný rozdíl. Tak bude i s církvi, která bude žít těsně před Kristovým druhým příchodem. Všichni v ní znají Písmo. Všichni slyšeli poselství, vědí o blízkosti příchodu a přesvědčeně očekávají onu chvíli. Avšak jako v podoběnství, tak i nyní. Čas čekání se prodlužuje, víra jest podrobena zkoušce; a až zazní volání, budou mnozí nepřipraveni. Nemají olej pro své lampsy. Jsou opuštěni od Ducha Božího... Obě skupiny byly náhle překvapeny: jedna byla připravena, druhá však ne... Velká konečná zkouška nastane na konci doby zkoušky lidstva, kdy však již bude pozdě, aby byly doplněny nedostatky duše. — Deset panen bdí ve večeru dějin této země. Všichni si činí nárok na to, že jsou křesťany. Všichni jsou povoláni, mají jméno, lampu a vyznávají, že slouží Bohu. Na první pohled všichni očekávají objevení Krále králů. Pět z nich však není připraveno. Pět — bude překvapeno a vyloučeno z hodovni síně.“ Chr. O. L. 406—412.

11. Co prozrazuje, že příchod bude dobrou odměnou? Mat. 16, 27; Zj. 22, 12. *Neboť odměnou daruje mi podle skutků*

Spravedliví vzkříšení a vysvobození.

12. Která velká událost současně nastane a jakým jásosem bude provázena? 1. Kor. 15, 22. 23. 51—55.

13. Jaké krásné shledání nastane, až se vrátí Dárce života?
1. Thess. 4, 16—18.

14. Jaký postoj budou čekající svatí zachovávat ke Kristovu návratu a jak bude tato naděje působit na jejich život? 2. Tim. 4, 8; Tit. 2, 11—13. *Budou očekávat na jeho příchod*

15. Jaký charakter se projeví u těch, kteří milují „jeho příchod“; a jak dokonalá bude jejich proměna? 2. Petr. 3, 11. w. 14; 1. Ján 3, 3.

16. Jak je popsáno konečné vítězství spravedlivých a jak pozdraví svého Pána? Iz. 25, 8, 9.

My Bůh nás tímto ješte očekávají zomre na nej a vyrobíme nás Amen

Čtení bible: Luk. 1—20.

Radost Ježíšových přátel.

N. 19. Luk. 1, 13, 14.

Č. 23. Mat. 28, 8.

P. 20. Jan 3, 29.

P. 24. Jan 20, 20.

Ú. 21. Luk. 19, 5, 6.

S. 25. Luk. 24, 51, 52.

S. 22. Luk. 10, 17.

Z. s. 16.50.

4. úkol — 25. října 1947.

Znamení konce.

Zlatý text: Luk. 21, 28.

Znamení ve fysickém a politickém světě.

1. Nač se tázali učedníci a jak je Ježíš předem varoval?
Mat. 24, 3, 4.

„Celá tato rozmluva neplatila jenom učedníkům, nýbrž byla i pro ty, kteří budou žít v posledních událostech historie světa.“ D. 628.

2. Jaké nebezpečí má vyvstat a do jaké nebezpečné míry bude Kristus napodoben? Mat. 24, 5, 11, 23, 24.

„Záhy se před námi objeví poslední veliký svod. Antikrist bude předvádět své zázračné dílo před našimi zraky. Padělek bude pravdě tak blízky, že bude nemožné bez pravdy Pisma svatého poznati rozdíl mezi nimi. Každý výrok a každý zázrak musí být jím ověřován. ... V posledním velikém střetnutí neobstojí nikdo jiný než ti, kteří své myslí vyzbrojili pravdami bible!“ G. C. 593.

3. Které události doby konce jmenoval Kristus na prvním místě? Mat. 24, 6. 7; Luk. 21, 10. 11.

„Splnění těchto předpovědi je zjevné každému běžnému pozorovateli. Během prvé poloviny 19. století bylo 3240 zaznamenaných zemětřesení, tedy průměrně 64 ročně. Během dalších 18 let jich bylo již 5000 čili 277 každý rok. Mezi rokem 1868 a 1908 zaznamenaly seismografy 130.000 otřesů země, tedy roční průměr 2600! Tento vzrůst nelze přičíst pouze tomu, že byly zdokonaleny vědeckými přístroji zaznamenány i menší otřesy, neboť velká zemětřesení zaznamenala jak častější výskyt, tak i větší ničivost. Od roku 1920 se vyskytlo několik největších pohrom, jaké kdy byly v historii zaznamenány. Tyto katastrofy budou dále vzrůstat, až dosáhnou vrcholu v posledním a největším zemětřesení, které nastane v souvislosti s Kristovým návratem a které zpusťší zemi a rozkotá její města. Zj. 16, 17—20; Jer. 4, 23—28. Hlad, mor a rány soužení budou rovněž častější a rozšířenější a vyvrcholí nakonec v posledních sedmi ranách.

I nebesa svědčí o jeho blízkosti.

4. Která nebeská tělesa jsou zvláště zmíněna a jak tím splní jednu z původních příčin svého stvoření? Luk. 21, 25; 1. M. 1, 14.

5. Kdy se stalo první z těchto znamení? Mat. 24, 29; Mar. 13, 24.

„Podle sedmi biblických proroctví měla doba papežské nadvlády trvat 1260 let, tedy až do roku 1798. „Pro vyvolené“ byly dny onoho pronásledování ukráceny, takže ani nepokračovaly plně až do onoho roku. (Mat. 24, 21. 22.) Skutečné pronásledování ustalo přibližně v polovině 18. století, a předpověděný temný den nastal 19. května 1780. Více než 25 hodnověrných historických údajů ověřuje tuto událost tak, jak byla jednou předpověděna. Skutečnost, že událost nebyla všeobecná, není žádným závažným důvodem proti tomu, že byla splněním toho, co bylo předpověděno. Velmi málo ze znamení konce bude všeobecně rozšířeno po celém světě. Temný den 19. května 1780 byl zjevem nevysvětlitelným a byl dosvědčen obyvateli severovýchodních oblastí Spojených států, kde mělo vzniknout adventní poselství, aby bylo odtamtud hlášáno do celého světa.

6. Kterak měl měsíc vydat své svědectví? Zj. 6, 12.

„Jiná podání naznačují, že měsíc bude při svém nadpřirozeném zatmění v úplňku. Pravi: „Celý měsíc.“ — „Úplný měsíc.“ (R. V. a Emphatic Diaglott.) „Celá měsíční korona.“ (Weymouth's Tr.) „Celý měsíc se změnil jakoby v krev.“ (Moffat's Tr.) „A měsíc, který byl v úplňku.“ (Twentieth C. N. Test.) Předpověděná událost se stala v noci, která následovala po „temném dni“ 19. května 1780, a astronomie zaznamenává skutečnost, že „měsíc byl den předtím v úplňku.“

7. Který třetí nebeský výjev měl následovat? Zj. 6, 13.

„Nejvznešenější výskyt létavic, jaký kdy byl ve světě zaznamenán, byl spatřen na celém území Spojených států k jitru 13. listopadu 1833. Úplný rozsah tohoto úžasného výjevu nebyl přesně zjištěn, rozprostíral se však nad povážlivou částí zemského povrchu ... První pohled připomínal ohňostroj povážlivého rozsahu, neboť pokrýval celou nebeskou klenbu miriádami ohnivých koulí, připomínajících komety. Jejich lesk byl skvělý, bleskově zářivý a nepřetržitý, a padaly tak hustě jako sněhové vločky uprostřed prosince. I nejskvělejší rakety a ohňostroje jsou v porovnání s nádherou tohoto nebeského zjevu asi v takovém poměru jako blikot nejnepatrnější hvězdy k mohutné záři slunce. Zdálo se, že je celé nebe v pohybu, a připomínalo některým hroznou velkolepost obrazu, užitého ve Zjevení při otevření šesté pečeti, kdy „hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako fík shazuje plody, když jím zatřese mocný vítr.“ (Zj. 6, 13.) The Geography of the Heavens 163.

8. Jak prorok Joel popisuje tato znamení na nebi a kdy se měla objevit? Joel 2, 30. 31; 3, 14. 15.

Poměry mezi lidmi v posledních dnech.

9. Jaký stav bude mezi národy? Čím budou lidé stísněni a jaké povzbuzení je dáno spravedlivým? Luk. 21, 25—28.

10. Co dále bude známkou oněch dnů? Mat. 24, 12. 13.

11. Ke které době přirovnává Ježíš dny, které těsně předcházejí jeho příchod? Co se musí přirozeně dostavit? Luk. 17, 26—30.

12. Jak nám popisuje Písmo dny Noemovy a Lotovy? 1. M. 6, 5—12; 2. Petr. 2, 5—8.

13. Jaké okolnosti budou na hospodářském poli? Co Bůh radí svému lidu a čím ho ujišťuje? Jakub 5, 1—8.

„Následující výrok naznačuje, že tato hrozná předpověď zahrnuje i sobecké boháče mezi adventním lidem: „Viděla jsem, že tato hrozná slova částečně platí i bohatým, kteří vyznávají, že věří přítomné pravdě. Pán je volá, aby použili svých prostředků k pokroku jeho věci. Jsou předloženy příležitosti, které se jim naskýtají, oni však zavírají své oči před potřebami díla a křečovitě ulpívají na svých pozemských pokladech. Jejich láska k světu překonává jejich lásku k pravdě, ke spolublížnímu i lásku k Bohu. Pán požaduje jejich majetek, oni však sobecky a lakomě podržují vše, co mají, pro sebe. Dají časem nějakou maličkost, aby upokojili své svědomí, ve svém nitru však nepřemohli lásku k světu.“ T. 1/174.

14. Jaký stav bude převládat v náboženském světě? 2. Tim. 4, 1—4.

15. Které poslední a největší znamení se nakonec splní, a co po něm bezprostředně následuje? Mat. 24, 14; Zj. 14, 6—14.

16. Co naznačuje, že ostatkům bude známa blízkost času, přestože Ježíš odmítl podrobné určování času? Čím se budou konejšit lidé světa? 1. Tess. 5, 1—8.

„Třída, která je znázorněna pošetilými pannami, se neskládá ze žádných pokrytců. Tito lidé si váží pravdy, zastávali ji, jsou nakloněni těm, kteří ji věří; avšak nepodvolili se působení Ducha svatého. Nepadli na skálu Ježíše Krista a dovolili své staré přirozenosti, aby se znovu projevila... To je ona třída lidí, kteří včas nebezpečí budou volat: „Pokoj! Pokoj!“ Ukolébávají svá srdce do jakési bezpečnosti a nesní o hrozícím nebezpečí.“ Chr. O. L. 411.

17. K jaké věrnosti jsou vyzývány Boží dítky, které žijí právě před Kristovým návratem? Řím. 13, 11—14.

„Svatebním rouchem je v podobenství naznačen čistý, neposkvrněný charakter, kterým se budou vyznačovat Kristovi opravdoví následovníci... Jest Kristova spravedlnost, jeho vlastní bezúhonný charakter, který je na základě víry udělován všem, kteří ho přijmou jako svého osobního Spasitele.“ Chr. O. L. 310.

Čtení bible: Luk. 21. — Jan 15.

Zdroj radosti prvních křesťanů.

N. 26. Sk. 8, 5. 8.

Č. 30. Sk. 13, 47. 48.

P. 27. Sk. 8, 39.

P. 31. 2. Kor. 8, 1. 2.

Ů. 28. Sk. 11, 22. 23.

S. 1. Iz. 12, 3.

S. 29. Sk. 12, 13. 14.

Z. s. 16.38.

5. úkol — 1. listopadu 1947.

Svědectví proroctví.

Zlatý text: 2. Petr 1, 19.

Účel proroctví.

1. Co je hlavní známkou, že adventní poselství není „smyšle-
nou bájí“ nebo „vtipně složenou básní“, a jak dlouho bude jeho
proroctví světlem a co bude znamenat pro každého jednotlivce?
2. Petr. 1, 16. 19.

2. Nač Ježíš poukázal v proroctví Starého Zákona a jak je
nazvána poslední kniha bible? Luk. 24, 25—27; Zj. 1, 1.

„Kniha Zjevení není pouze předpovědi, kterou udělal Kristus,
nýbrž odhaluje i zjevení o něm. Celá bible by mohla být pa-
tříčně nazvána „Zjevením Ježíše Krista“, neboť jeho zjevení
lidem je předmětem celého Pisma. Je zjeven jako Stvořitel,
Zákonodárce, Vykupitel, Prorok, Velekněz a Král. Těm, kteří
maji duchovní soudnost, je zjevna tvář božského původce na
každé stránce Pisma. Proroctví vede nejen ke Hvězdě jitrní,
nýbrž i vnáší Krista do srdce, aby rozptýlil temnotu a uvedl
je do svítání nového dne.“

3. Jak všeobecné bylo svědectví proroků o druhém Kristovu
příchodu, kdy budou napraveny všechny věci? Sk. 3, 20. 21.

„Moody sděluje, že v bibli je 2.500 textů, které se zmiňují
o druhém příchodu Ježíšově. Jednou byl tázán na tajemství
své neúnavné snahy o spasení duší. Odpověděl se slzami
v očích: „Tajemstvím mého díla je mé zření k Ježíšovu pří-
chodu.“

Vysvětlení Nabuchodonozorova snu.

4. Jak Enoch popisuje tento příchod a jeho účel? Juda 14, 15.

„My, kteří žijeme v poslední generaci, kdy se mají sny a aděje všech proroků změnit ve skutečnost, měli bychom být okud možno zaujati Kristovým příchodem více než ti proroci, kteří viděli onu událost jenom ve vidění. „Pán brzy přijde. Mluv o tom, modli se za to a věř tomu. Učiň tuto jistotu částí svého života!“ T. 7/237. Kristův příchod na svět nebude dlouho oddalován. Učiňte ho základním tónem každého poselství!“ Γ. 6/406.

5. Popište božsky daný sen Nabuchodonozorův a jeho účel! Dan. 2, 31—33. 28.

6. Jak popsal Daniel význam symbolické sochy? Dan. 2, 36—40.

„Babylonská říše byla toho času ve srovnání s říšemi, jež měly přijít po ni, jako zlatá hlava sochy v poměru s méněcennými kovy, které tvořily zbývající část celé postavy... „Po tobě povstane království jiné.“ Království zde zmíněné je nepochybně Médo-Persie, království Médo-Perské, které bylo založeno Kyrem jako soupeř Babylona; přetrvalo vládu několika jeho následovníků až do doby, kdy bylo přemoženo Alexandrem Velikým... Všechny závažné důvody mluví v tom smyslu, že tímto třetím královstvím je naznačena říše založená Alexandrem Velikým — makedonsko-řecká... — Čtvrtá vláda znázorněná v králově snu je zjevně tatáž, která je představena jako čtvrtá šelma u Daniele 7, 7. 8. 23. 25... Z výkladu oné kapitoly je zjevné, že se vztahuje na říši římskou.“ Albert Barnes, Notes to O. T. 155.“

7. Co se mělo státi se čtvrtou říší? Jaké úsilí mělo být vyvinuto k obnově jednoty a jaký mělo výsledek? Dan. 2, 41—43.

„Jeden překlad praví: „Budou se navzájem spřízňovat sňatky.“ Neustálé pokusy o sjednocení zbytků říše římské se děly pomocí zbraní. Když tento pokus zklamal, byl učiněn nový pokus o jejich sblížení — sňatky mezi královskými rodinami vládnoucích evropských národů. Toto úsilí vedlo tak daleko, že vládnoucí hlavy všech předních států byly spřízněny. Božský rozkaz však zněl: „Nebudou se přidržovati jeden druhého.“ Pravdivost této odpovědi se ukázala v poslední světové válce. — A tak jako v minulosti selhaly všechny pokusy o spojení těchto říší, podobně jsou odsouzeny k nezdaru všechny přítomné i budoucí pokusy v tomto směru.

8. Co se stalo se sochou a co dosvědčuje, že se tak nestalo lidským zásahem? Dan. 2, 34. 35.

9. Jak Daniel vysvětlil tuto podrobnost a co se praví o čase, kdy bude ustaveno ono věčné království? Dan. 2, 44, 45.

„Zatím co se království rozděleného Říma objevují již okolo 5. století, příchod Kristova království „za dnů těch králů“ nastane teprve po opěťovaných pokusech i nezdarech se snahou o sjednocení. To zařazuje předpověděnou událost, až do našeho pokolení. — Ono nové království „naplní celou zemi“ a „bude státi na věky“. Pak teprve bude plně vyslyšena modlitba: „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.“

Říše vyvstávající z moře.

10. Jakými jinými symboly bylo toto proroctví opakováno v pozdějším vidění? Jaký výklad poskytl anděl Danielovi? Dan. 7, 1—7. 16. 17.

„Vidění velikého obrazu a čtyř šelem bylo vztahováno v každém údobí církve a téměř se všeobecným souhlasem na ony již známé čtyři říše z dějin — na Babylonii, Persii, Řecko a Řím. V tom jsou zajedno všichni svatí otcové, spisovatelé římské církve i protestanti. Mede, snad nejpřesnější z protestantských vykladačů, prohlašuje, že souhlas je tak všeobecný, že míní, že „je všem článkem víry“ . . . Čtyři říše jsou tytéž v každém vidění, neboť poslední z nich je v každém bezprostředně následována Kristovým viditelným příchodem.“ T. R. Birks, *First Element of S. Pr.* 62 (1843).

11. Na kolik částí se měla čtvrtá říše rozdělit a jaká změna vlády měla nastat v době oněch králů? Dan. 7, 23. 24. 18.

12. S jakou událostí je spojeno zřízení Božího království? Komu je dáno panství tohoto světa? Dan. 7, 13, 14.

Království navráceno svatým.

13. Komu nakonec připadne pozemské království? Dan. 7, 27; Mat. 5, 5.

14. Jak Kristus spojuje svůj příchod se zřízením tohoto království? Mat. 25, 31.

15. Jaké pozvání vznesl Kristus na obyvatele svého království? Z čeho je zjevné, že jde o panství, které bylo kdysi dáno Adamovi? Mat. 25, 34.

„Církvi Boží bylo v nejtemnějších dnech jejího dlouhého zápasu se zlem, dáno zjevení věčných úmyslů Hospodinových. Jeho lidu bylo dovoleno pohlédnouti za přítomná soužení až

k vítězství budoucna, kdy po skončení odvěkého zápasu se vykoupení ujmou dědictví zaslíbené země. Tato vidění budoucí slávy, vykreslená Boží rukou, mají být tím dražší dnes, kdy velký spor věků se rychle uzavírá a kdy se mají záhy v plnosti uskutečnit všechna zaslíbená požehnání." P. a K. 722.

Čtení bible: Jan 16. — Sk. 16.

Radostné zvěsti.

N. 2. Luk. 2, 10. 11.

Č. 6. Mat. 13, 44.

P. 3. Luk. 8, 1.

P. 7. Řím. 14, 17.

Ú. 4. Sk. 13, 32. 33.

S. 8. 1. Jan 1, 4.

S. 5. Řím. 10, 15.

Z. s. 16.26.

6. úkol — 8. listopadu 1947.

Vzor spravedlnosti.

Zlatý text: „Mluvte a jedněte jako lidé, kteří mají býti souzeni zákonem svobody.“ Jak. 2, 12.

Vyvýšenost Božího zákona.

1. Kdo bude soudit svět podle zákona? Ž. 9, 9; Sk. 17, 31.

„Webster definuje vzor jako „model, obraz, míru, které slouží za vzor dokonalosti a za cíl, jehož nutno dosáhnout.“ Každý zákon je uzpůsoben tak, aby sloužil jako pravidlo jednání pro všechny, kteří žijí pod jeho pravomocí, a jako měřítko soudu pro všechny, kteří jej poruší. Tak byl lidem dán i zákon Boží jako vzor pro vše, co má být správné, a jako měřítko, jímž mají řídit své počínání. Spravedlnost vyžaduje, aby týž zákon, podle kterého žijí, byl i pravidlem, podle něhož bude měřen jejich život i v hodině soudu.“

2. Kterými slovy Ježíš zjevil, že Desatero je souhrnem směrnic celé bible? Mat. 22, 36—40.

3. Co je povinností člověka a čím je odůvodněna? Kaz. 12, 13. 14.

„Kdo se stane účastníkem božské přirozenosti, bude také v souladu s velkým Božím vzorem spravedlnosti, s jeho svatým zákonem, který je měřítkem všech lidských činů. Bude zkušebním kamenem charakteru při soudu.“

„Člověk může porušovat zákon ve skrytosti svého srdce; nedopustí-li se však žádného zjevného přestoupení, může být světem pokládán za velkého poctivce. Boží zákon však zasahuje i do tajů srdce. Každý čin je podroben soudu podle pohnutek, které k němu vedly. Při Božím soudu obстоjí jedině ten, kdo vešel v soulad s Božím zákonem a kdo až do konce jednal podle jeho zásad.“ Chr. O. L. 314—316.

4. Jak je nazván tento zákon a co svědčí, že jím je Desatero? Jakub 2, 8—11.

5. Jak je ještě nazván a proč máme jím řídit svá slova i své skutky? Jak. 2, 12.

6. Jakou jistotu dodá našemu jednání a vystupování? Ž. 119, 44. 45.

„Budu ‚choditi na širokosti‘ znamená: ‚vykročím svobodně‘. — Rčení: „Poslušnost zákona znamená svobodu“ je dobře známou zásadou. — Ti, kteří si mohou počínat velkoryse a těší se svobodě některého národa nebo státu, jsou občany, kteří jsou poslušni zákonů pro ně platných. „Cesta přestupníka je tvrdá a těžká“, neboť je pozbaven svobody a je střežen ve vězení. Nemůže si již počínat svobodně. — Přestupník Božího zákona je v nevolnictví hříchu a hrozí mu trest smrti. Jedině poslušný člověk je člověkem svobodným!“

7. Kterak Písmo potvrzuje, že božský zákon musí být měřítkem soudu? 1. Jan 3, 4; 5, 17a.

8. Kterak se Ježíš vyslovuje o zákoně a o poslušných a neposlušných? Mat. 5, 17—19.

„Kdyby bylo bývalo možno Boží zákon změnit nebo odvolat, pak nebylo třeba, aby Kristus trpěl za následky našeho přestoupení. On však přišel, aby osvětlil vztah zákona k člověku a aby znázornil a oživil jeho předpisy svým poslušným životem... Zákon je vyjádřením Božího smýšlení; přijmeme-li jej v Kristu, stane se i naším smýšlením. Pozvedá nás mimo dosah vlivu přirozených žádostí a sklonů i nad pokušení, které svádí ke hříchu.“ D. 307.

9. Jak mnozí jsou pod jeho pravomocí a jeho přestupníky? Čemu slouží a o čem svědčí? Řím. 3, 19—23.

Spravedlnost skrze Krista.

10. Jak jedině lze získat ospravedlnění a zproštění viny? K čemu vede víra? Řím. 3, 24. 31.

Pokračování na straně 43.

MISIJNÍ STRÁŽ

4. října 1947. — Naše jednání působí nejpřesvědčivějším vlivem.

„Lidé dobře pozorují ty, kteří dávají najevo, že věří zvláštním pravdám pro přítomnou dobu. Pozorují nás, aby si zjistili, zda se v našem životě a chování projevuje Kristův charakter. Budeme-li s pokorným srdcem činit jiným dobré, budeme působiti vlivem, který všude — na vesnici i ve městě — přesvědčí lidi o tom, kde lze nalézt pravdu. Kdyby se všichni ti, kteří vyznávají přítomnou pravdu, zúčastnili dobročinného díla, ve kterém se vždy naskytuje příležitost, den za dnem působit ve svém nejbližším okolí, třebaš malými pozornostmi, byl by Kristus našim bližním mnohem více znám. Evangelium se vyznačuje živoucí silou; není to, jako se někteří nešťasně domnívají, pohádka nebo spekulace, ani výplod nějakých domněnek nebo pouhého lidského nadšení, nýbrž — živá a činorodá skutečnost! A to, jak i sami poznáme, má nekonečně hlubší vliv nežli kázání nebo pouhá vyznání víry.

11. října 1947. — Lidé sledují náš život.

Pohanský Japonec získal do svého vlastnictví bibli. Pročítal ji a poznal, že se v této knize projevují velmi vzácné myšlenky. Proto si předsevzal, že bude pozorovati některého křesťana, aby si ověřil, zda se v jeho životě projevuje také ono pokorné a sebezapíravé smýšlení. Krátce nato se vydal na dalekou cestu vlakem. V jeho oddělení byla také dáma, kterou znal jako křesťanku. Celou cestu ji bedlivě pozoroval, aby si o křesťanech vytvořil vlastní úsudek. Poznal, že je velmi pozorná ke svým spolucestujícím a že se jim snaží být všemožně nápomocna. Hovořila s nimi přátelsky a ochotně nabídla své místo jedné staré paní. Toto chování vyznačovalo celou její cestu. Našemu pozorovateli stačilo, co viděl. Poznal v ni skutečnou učednici Ježíšovou, která se dovedla neustále zapírat a pokořovat; rozhodl se, že se s Kristovým učením, které dovede tak mocně působit na charakter člověka, seznámí mnohem důkladněji.

18. října 1947. — Jsme Ježíšovými zástupci.

2. Kor. 5, 20. — Vyslanec reprezentuje v zahraničí moc a názírání své vlády. Tato jej vybavuje největší plnou mocí a podporuje ho veškerým svým vlivem v jeho poslání. I lidé jeho země uznávají jeho úřední postavení a uchylují se k němu o radu a ochranu.

Vyslancovou úlohou jest, aby v cizí zemi přednesl vždy přání své vlády. Neučiní-li tak, přestává býti jejím pověřencem a je zbaven svých plných moci.

Tak vysílá i Kristus ty, kteří živě prožívají své obrácení, svěří jim plnou moc jako pozemské vlády svým representantům, aby zastávali jeho věc před očima světa. „Kdo se dotýká vás, dotýká se zřítelnice mého oka!“ Zach. 2, 12. Jeho poslání zní: „Smiřte se s Bohem!“ Je proto přirozené, že ten, kdo je pověřen tím, aby lidé zval ke smíření s Bohem, musí sám dobře znáti jeho osobnost a sám býti s ním v souladu. — Buďte proto sami smíření s Bohem, abyste celou vahou své osobnosti mohli zváti své bližní k radostnému smíření!

25. října 1947. — Misijní zkušenosti.

„Bůh si přeje, abychom věnovali jeho službě první místo ve svém životě a abychom si nenechali ujít ani den, v němž bychom se nepříčinili o něco ve prospěch jeho díla na zemi.“ Christian Service, 105.

„Každý čin, který byl vykonán s láskou, přinese ovoce, ať se zdál lidským očím sebenepatrnější; neboť Bůh hledí na ducha, ve kterém byly vykonány, a nikoliv na jejich velikost.“ Test. II./135.

„Dnešní Misijní stráž má vést k vyprávění misijních zkušeností. Každá vaše zpráva z vašich vlastních zážitků bude užitečná.“ „Vliv člověka, který se poddá působení Ducha svatého, je bezmezný, umí-li jen člověk dát své vlastní „já“ stranou a vede-li život Bohu opravdu posvěcený.“ Život J., 125.

Žádný sbor není tak malý, aby v něm nemohly být vyprávěny zkušenosti jeho vlastních členů.

1. listopadu 1947. — Měňme lásku v čin!

Hospodin ti oznámil, „ó člověče, co jest dobrého, i čehož... vyhledává od tebe; jediné, abys činil soud a miloval milosrdenství a pokorně chodil s Bohem svým“. Mich. 6, 8.

Boží láska, ta láska, která vymýtí z našeho srdce všechno sobectví, musí být získávána cvikem. Musíme po ní toužit a o ni prosit, a když jí Pán naplní naše srdce působením Ducha svatého, musíme ji denně uplatňovat, abychom dobyli úplného vítězství nad svou vrozenou sebeláskou. Pán nemá zalíbení v obětech tisíců skopců a v potocích oleje, ale „oznámil ti“, bratře a sestro, co od tebe požaduje; chce, abyste se řídili slovem Božím a s opravdovostí a láskou pokorně mu sloužili. Milovat skutkem a žít pro jiné je tím nejvyšším a nejvzácnějším na zemi, jsme-li upřímně učenliví a nevyhýbáme-li se jednat s bližními tak, jak se na lásku sluší.

8. listopadu 1947. — V každém z nás je jiskřička misijního ducha.

„Bůh vyvolí lidi z prostého prostředí a z normálních životních okolností, aby hlásali přítomnou pravdu. Mnozí z nich budou Duchem svatým vedeni k tomu, aby se světla dostalo i lidem, kteří krácejí temnotou bez cíle. Pravda ve vašem srdci bude ohněm, a bude to přímo vašim přáním, ozářit svět touto pravdou. Mnozí, kteří budou znát ještě velmi málo, stanou se šířiteli slova Božího. Duch svatý bude dán všem těm, kteří jsou poslušni jeho pokynů, takže odloží všechna lidská ustanovení a připojí se ke stádcí Páně.“ Test. VIII. 26.

15. listopadu 1947. — Soustavné získávání duší.

Naši členové zasílají naše spisy nebo časopisy lidem různých společenských tříd. Je jen třeba dbát ještě toho, zda se jim opravdu dostanou do rukou a zda je také čtou. Ne-li, je třeba rozšířit kruh čtenářů o nové adresáty. Snažte se být v osobním spojení s jednotlivými lidmi. Dopisujte si s nimi; poznají-li ryze vaši úmysly a vaši snahu vést je přímo k pravdě, dostaví se nějakým způsobem i kladné výsledky vašeho snažení. Nedostane-li se vám na několikerou zasilku nebo dopis žádná odpověď, ustaňte taktně a laskavě, a opětuje své spojení s adresátem po delší době opět; nevíte totiž, jak se za tu dobu může okolnostmi změnit jeho postoj. Pořídte si zvláštní sešit, kde by měl každý z vašich přátel svoji vlastní stránku, na kterou byste si zaznamenali jak přesnou adresu, telefonní číslo a pod., tak i spisy, se kterými jste jej seznámili nebo které jste mu zaslali, datum jejich zaslání nebo odevzdání, a ovšem rovněž

i postup jeho poznání! — Každý z nás si tak může vytvořit svůj vlastní svět — přátel pravdy!

22. listopadu 1947. — Co se o nás píše?

Následující hlasy tisku byly nám zaslány bratrem J. Howardem z Anglie. Jsou svědectvím toho, co jiné náboženské společnosti soudí o naší činnosti:

„Každý člen adventní církve je prakticky misionářem a obětavě se snaží rozšířit její učení... Když katolíci měli jenom desetinu této horlivosti, celý svět by znal pravdy katolického náboženství.“ „Our Sunday Visitor.“

„Pozorujeme-li obrovskou energii této sekty, jakož i její obětavost a ducha jejích laických příslušníků, pochopíme, proč dosáhli takového úspěchu. Laičtí členové jsou vedeni k práci. Jdou dům od domu a nikoho nevynechají. Všichni členové používají každé příležitosti, aby propagovali věc své církve.“ Dr Konrád Algermissen, „Due Adventisur“.

„Téměř na každém nádraží Spojených států lze spatřit skříňky plné letáků a časopisů jedné náboženské společnosti, která je známa pod jménem: Adventisté sedmého dne... Vydávají časopis: „Znamení doby“. Když si členové této společnosti přečtou číslo takového časopisu, zašlou je svému misijnímu spolku, který je pak rozšíří naznačeným způsobem.“ „Catholic Register and Canadian Extension“, Toronto, Canada.

Jednáme vždy tak, jak se o nás předpokládá!

29. listopadu 1947. — Odvážný počín.

Kristus se již blížil ke konci své životní dráhy a žil již takřka ve stínu kříže. Dílo posvěcení, vyučování a dobročinnosti mělo pak přejít do rukou lidských nástrojů. Dvanáct vyvolených nemohlo na toto dílo stačit, a proto Pán žně stanovil, že „každá posvěcená duše musí být odhodlána k dílu služby.“

Tu bylo zapotřebí mnoho zjeveného uvědomění a mnoho víry. Vždyť ani sami učedníci ho nechápali a byli zprvu slabí a nezkušení!

Pán se však rozhodl vyzbrojit svým svatým Duchem ještě další pracovníky, aby je poslal na svoji vinici. Tito nezkušení laičtí pracovníci se osvědčili, a „potom navrátilo se s radostí těch sedmdesát, řkouce: Pane, také i ďablové se nám poddávají ve jménu tvém!“ Luk. 10, 17.

A „v tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými a zjevil je nemluvnátkům.“ v. 21.

Tato zkušenost by měla povzbudit každého věřícího, dospělé i dítky, aby se oddali tomu, který jim chce propůjčit moudrost a sílu pro splnění jejich povinností. Proto není třeba ještě opustit domov, kraj nebo zaměstnání. Ježíš chce jen naši dobrou vůli k práci pro něho, a dá pak každé oddané duši dílo i sílu k jeho vykonání.

6. prosince 1947. — Osobní práce.

Věda tvrdí, že „každý atom ve vesmíru působí na ostatní atomy ve své bezprostřední blízkosti“. Tak je tomu i s naší osobní prací: Máme projevit Boží lásku k těm, kteří jsou okolo nás. Měli bychom častěji mluvit o Ježíši a o jeho příchodu a modlit se o příležitost k rozmluvám. „Boží cesta k srdci člověka vede srdcem jeho bližního!“ Osobní svědectví má také největší účín a je požehnáním pro mluvícího i pro poslouchajícího. Nehleďte celý svět, nýbrž hledejte někoho!

13. prosince 1947. — Dílo dává výsledky.

„Žádný sbor by neměl podlehnout domněnce, že je příliš malý, aby mohl mít nějakou vlivnou účast ve velkém díle Božím. Proto do práce, bratři a sestry! Nejsou to jen kongresy, konference a zasedání, ve kterých by bylo Boží požehnání. I nejmenší, nezištný čin nám přinese veliká požehnání a bohatou odměnu. Působte co nejbedlivěji, a Bůh vaše dary ještě zvýší!“ Christian Service, 84.

20. prosince 1947. — Probuzení dobročinnosti.

U Izaiáše v 58. kapitole čteme, že v posledních dnech nastanou dvě veliké reformy: reforma dne Páně a reforma dobročinnosti. Sestra White pravila: „Nejsem s to, dostatečně povzbudit naše členy, všechny věrné misionáře, všechny ty, kteří byli zaujati pravdou trojandělského poselství, a všechny, kteří se odvracejí od soboty, aby měli na zřeteli tuto 58. kapitolu Izaiáše. Dobročinnost je to, co Bůh dnes od svého lidu očekává. Uchopí-li se církev práce, kterou jí Pán svěřil, splní se zaslíbení: „Tehdáž vyrazí jako jitřní záře světlo tvé a zdraví tvé rychle vzkveté.“ (Iz. 58, 8.) Test. VI., 265.

27. prosince 1947. — Celá církev při práci. —

Sk. 8, 34—39.

„Tento Etiop nám představuje onu třídu lidí, kteří musí být do pravdy zasvěceni takovými misionáři, jako byl Filip, — muži, kteří jsou poslušni Božího hlasu. Mnoho našich bližních čte bibli, ale mnozí nerozumějí její souvislosti a nepoznávají její jednotnost a smysl. Mnozí mužové a ženy prosí ve svých neumělých modlitbách o světlo a milost poznání. Mnozí stojí na prahu království Božího a potřebují jen vstoupiti.

Jako Filipa vedl anděl ke komorníkovi, tak vedou andělé i dnes kroky pracovníků, kteří dali Duchu svatému posvětit své smýšlení a svoji řeč, k těm, kteří touží po přijetí světla. Bůh mohl k nim poslat anděla, neučinil to však, neboť si přeje, aby lidé sami působili na své bližní.

Dnešní věřící mají stejnou povinnost jako první apoštolé, neboť jsou jim svěřeny tytéž svaté pravdy. Boží dítky všech dob byly činnými misionáři, kteří své prostředky a své dary zasvětili moudré službě ke cti Páně. —

Všichni jsou zváni. Láska Páně k lidem se nemůže spokojit jenom s tím, že jim otevřela požehnání věčného života, ukázala cestu a oznámila, že přijít mohou všichni, kteří chtějí; nikoliv, ona vysílá ještě vřelé pozvání, a by ve šli! Kristus jim dokonce dává najevo, že je pro něho předností, když tito pozvaní přijdou, aby byli účastni na dobrodiních jeho nekonečné lásky. Jeho pozvání, tak milostivé, plné a svobodné! Nikdo z těch, kdo budou nakonec ztraceni, nebude mít nikdy důvod k námitce, že opatření pro jeho spásu nebyla dostatečně obsáhlá. Nebudou moci namítat, že světlo, které jim mělo ukázat cestu života, nebylo dosti jasné. Nebudou se moci omlouvat tím, že pozvání a výzvy, ve kterých je Kristova milost zvala k obrácení a přijetí života, nezabezpečovaly plnost štědrosti. Od samého začátku měli ve svém nitru moc, kterou každý z nich mohl uplatňovat až do nejzazších mezi a která až dosud zůstává ve svobodné moci člověka — moc zaměřit svůj život k nebi a vytrhnout jej z propasti, do které upadl. „Pojďte!“ je voláním Ducha ve slovech Boha samotného, voláním proroků, apoštolů a tím spíše i voláním Božího Syna, který ve svém nekonečném slitování a ve svém pokorném sklonění se k nám zaplatil za nás dluh, který vznikl naším přestoupením.“ U. Smith: The Pr. of Daniel a. the Rev., 777.

ZPRÁVY Z MISIJNÍCH POLÍ

Sobota 4. října 1947.

Draží členové sobotní školy!

Jsme velmi vděční, že přebytky darů třinácté soboty tohoto čtvrtletí jsou určeny pro zařízení lékařských ústavů v Ranqúnu v Burmské unii.

Vrátili jsme se teprve nedávno z velmi zajímavé a pracné návštěvy burmského misijního pole. Hlavním jejím účelem byla pomoc našim tamějším bratřím při poradě o obnově našeho lékařského a výchovného díla. Náš hlavní výchovný ústav zde byl téměř zcela zničen válkou a rovněž i naše slibně rozvíjející se dílo v Ranqúnu.

Klinika v tomto městě byla až do vypuknutí války vedena Dr I. S. Walkerem; mimo ni jsme měli léčebný ústav — ošetřovnu „Skvělá země“ — v horské oblasti v Maymyu. A. J. Sargent mimo to konal lékařské dílo na svých cestách motorovým člunem v deltě řeky Irravaddi. — Všechno toto dílo bylo přerušeno válkou, budovy byly těžce poškozeny, mnoho zařízení bylo uloupeno nebo zničeno. — Horská léčebna je již obnovována a čekáme na příjezd zkušených sil, které by se ujaly jejího vedení.

Současně usiluje Dr J. Johannes se svou chotí o obnovení činnosti v městě Ranqúnu. Opravdu bychom si nyní přáli, abychom zde měli dobře vybavenou nemocnici, s dobrým lékařským a ošetřovatelským sborem, neboť tato země přímo volá po lékařské činnosti. Věříme, že se najdou ti, kteří budou ochotni této zemi pomoci.

Pro deltu Irravaddi hodláme znovu zařídit misijní člun, vyba-vený i pro lékařskou pomoc při pobřeží ramen a kanálů této řeky. V souvislosti s tím míníme zařídit léčebnu v Basseinu. hlavním stanem naší missie v tomto poli. Těmito prostředky bude mnohým lidem zase navraceno zdraví a mnozí z nich budou zároveň přivedeni k velikému Lékaři, ve kterém poznají svého osobního Spasitele. — Zjistili jsme, že tato oblast potřebuje velmi nutně všestrannou lékařskou pomoc.

Kéž by Pán vzbudil mezi námi mnoho ochotných srdcí, která by měla pochopení pro potřeby lidu v oblasti Burmy, která byla tak těžce postižena válkou! Náš lid snášel vše velmi trpělivě a je velmi vděčen za pečlivou ochranu nebeského Otce v oněch hrozných letech, i oddaně koná vše co nejlépe při znovuvýstavbě Božího díla; je opravdu hoden vašeho nejúčinnějšího přispění.

A. L. Ham, předseda Jihoasijské divise.

Sobota 11. října 1947.

Posila pro „pravou ruku“ misie.

M. O. Manley (správce misie v Burmské unii).

„Lékařské misijní dílo je pravou rukou trojandělského poselství, jež má být světu oznámeno.“ Test. VI./229.

Burma, jejíž území je větší než Francie a jejíž obyvatelstvo čítá asi 15 milionů obyvatel, měla před válkou jednoho lékaře na 15.000 obyvatel a jedno nemocniční lůžko na každých 1700 — — Jak znepokojující údaje bychom zjistili dnes! — —

Burma neměla nikdy lékaře ve venkovských oblastech a dílo ranhojičů v pralesích bylo pouhým podvodem, a i léčebné zásahy starých žen byly ovlivněny celou řadou zotročujících pověr a naprostou neznalostí i nejnnutnějších zásad léčení.

Lid měst i lid džunglí trpí nedostatkem potravy a léčiv. Máme mnoho plánů k odstranění toho všeho, ale bez vašeho přispění nemůžeme pokročit vpřed a budovat!

Jsme šťastni, že vám můžeme podati zprávu, že jsme dosáhli některých pokroků. Manželé Sargentovi znovu otevřeli léčebnu v Basseinu v deltě Irravaddi. Dr. Johannes se zase ujal spolu se svou chotí úspěšného vedení lékařského díla v Burmě. Poslední dobou pilně vyhledává v Ranqunu vhodnou budovu pro opětné zřízení nemocnice a kliniky. Je to velmi těžká úloha v polozničeném městě. Máme však naději, že záhy nadejde chvíle, kdy budou naše fondy dostačovat na zakoupení vhodného pozemku pro nemocnici i pro budovy a jejich nutné vybavení.

Ve spojitosti s touto obnovou miníme znovu započít s pořícní lékařskou službou v rozsáhlé síti ramen a kanálů delty. Náš

motorový člun nám opět umožní přinést lékařskou i duchovní pomoc slům potřebných a čekajících; avšak i tu musíme čekat na prostředky i zdatné lidi, kteří by převzali odpovědnost za toto dílo.

Nedávno se zmínil jeden z pacientů Dra Johanna, že již utratil 100.000 rupií při vyhledávání uspokojujícího lékařského ošetření. Jenom několik dní byl v péči našeho bratra a dával najevo, že je mu již mnohem lépe a že jeho mysl je již zbavena obav. A tak mnozí mužové a ženy Burmy očekávají, podobně jako tento muž, aby byli ošetřováni lékařem, jemuž mohou důvěřovat. A mnozí z nich také naleznou ono duchovní uzdravení, jež vnese do jejich mysli pokoj a do jejich srdcí radost, budeme-li ochotni vyslati jim více lékařů a ošetřovatelů a zařídit v jejich zemi potřebné ústavy; sami pak se stanou mocnou podporou díla.

Jsmo šťastni, že vám můžeme sdělit, že sotva nám zde byly dveře opět otevřeny, staří i noví misijní pracovníci přibyli opět do těchto oblastí, aby se znovu ujali díla. Voláme proto k vám, abyste učinili třináctou sobotu dnem svých dobrovolných obětí pro dílo našich lékařů v Burmě!

Sobota 18. října 1947.

„Nah jsem byl, a přioděli jste mne.“

Elder A. J. Sargent, vedoucí misie v deltě Irravaddi.

Nikdy nebudu moci zapomenout na ony smíšené pocity, jež viřily mou hlavou, když náš člun projížděl — den po vánocích 1945 — rangúnským ramenem řeky. Hustá spleť pralesních rostlin milosrdně pokryla rozbořený mlýny, na rýži a pily na březích řeky. Avšak tam, kde kdysi bývaly doky, zely rány ubohé staré Burmy. Město bylo rozmetáno v těchto místech tak, že jsme opravdu skrze ně viděli. Pagoda Sule trčela uprostřed této zkázy jako pozdvížený zraněný prst. Postranní cesty byly již zarostlé trávou, ulice byly plné jam a již se v nich nerozléhal radostný jásot dětí jako v dřívějších dobách, ani hrčení rikš nebo kočárů.

Novina o mém příchodu se roznesla velmi rychle, takže jsme mohli svolat všeobecné shromáždění na 1. ledna 1946. —

Byl to zvláštní Nový rok. Dostavil se diakon Saya se svou osmičlennou rodinou; dále Elsie, Nellie, Ma-Me, Arthur a

Johny Ba-Tinovi, Barnabus Kyaw Din a celá řada dalších našich drahých a věrných. A zpívali jsme a zpívali, až jsme všichni slzeli — dojetím i radostí. Mohli jsme je při té příležitosti potěšit i krabicemi oděvů, jež jsme jim přivezli. Panoval zde v oné době zoufalý nedostatek oděvů, takže košile stála 12 až 27 dolarů (od 500 Kčs výše); a k tomu již neměli po celé čtyři roky žádnou pravidelnou mzdu. Jak byli proto rozradostněni, když se každému z nich dostalo po čtyřech kusech oděvu, ba i pro děti! Jak zvláštní a jak vzácný novoroční dar to byl!

Neměl bych vám vyprávět tyto strašné příběhy, avšak jak byste mohli pochopit hloubku jejich radosti, kdybyste neznali hlubiny jejich žalu?

I když jsme jim přivezli něco oděvů, zdálo se nám to tak málo, když jsme viděli jejich zoufalou nouzi. Někde se tu odívali již jen do pytlů, ba byla i vesnice, kde vůbec neměli co na sebe, takže musili postavit stráž, která by zabránila vstupu cizinců.

Netrpěli jsme však ani tolik jako ostatní misie. — Během bojů pozvala katolická misie své věřící z Karenů do kaple, kde byli obklíčeni burmskými nacionalisty.

Vojáci křičeli, že je přišli všechny zabít.

„I to jsme hotovi podstoupit!“ odpověděli obklíčení; a tak byli všichni povražděni. Zachránil se jen jeden malý chlapec, který se vyšplhal na strom.

Když jsem spatřil kazatele Chit Manqu ze Salwínu, bylo mi ho líto. Byl tak hubený, že se zdálo, že jeho lícní kosti protrhnou kůži jeho tváří. Byl v dobách soužení — svěží síly. Podporoval druhé, plody ze své zahrady a ze svých rýžových polí, která byla ukryta v pralesích. Věrně pásł svěřené stáde a zachoval je poňromadě.

Přál bych vám vidět, s jakým jásotem mě přivítali. Byl jsem jim znamením, že jste na ně za ta dlouhá čtyři léta nezapomněli! Ujistil jsem je také, že mohou spolehnout na své bratry a sestry po celém světě, že stojí za nimi a že se ze všech sil přičiní a učiní pro ně co nejvíc, aby zas mohly být v Burmě školy a ošetřovny.

Sobota 25. října 1947.

„Chceme chodit do školy!“

C. A. Schutt.

Před válkou jsme měli v Burmě 26 škol s 818 žáky. 23 těchto škol bylo ve vesnicích a dodávaly žactvo pro další školský stupeň v Kamamaungu a v Myaungmyu. A z těchto dvou krásných škol odcházeli žáci na vyšší školu v Meiktile, a ti, kteří úspěšně absolvovali i tuto školu, na naši vysokou školu — Spicerovu kolej v Indii.

Návštěvníci našich burmských škol z oněch zlatých starých časů se jistě dobře pamatují na krásné zpěvy a skvělou hudbu žactva těchto škol.

Když válka zavalila tuto zemi zpěvu a slunečního jasu, většina škol neohroženě pokračovala ve své činnosti. Mnozí učitelé dokonce nedostávali ani plat a pracovali jen za stravu. — Žel, všechny tři školy vyššího stupně padly za oběť plamenům a bombám; a tak umkl hlas hudby lesních rohů a žactvo zničených škol je již celých pět let rozptýleno po zemi a volá k vám: „Dopomozte nám, abychom mohli zase navštěvovat školu!“

Nedávno jsem byl poctěn účastí ve výboru pro přezkoumání škod v oblasti jižní Asie. Na své cestě Burmou (2.400 km) jsme navštívili všechna význačná střediska díla. — Elder Ham i doktor Flaiz cestovali se mnou z Kalkuty přes Bengálský záliv do Rangúnu, našeho ústředí. Byla to moje první návštěva v Burmě a záhy si země i lid získali moji lásku.

Z Rangúnu jsme cestovali do Myaungmya, jehož škola se dá ještě opravit a je nyní určena pro naši vyšší školu, jež byla zcela zničena; toto umístění musí však být jen přechodné, neboť nevyhovuje. Bratr L. N. Hare s ostatními misijními spolupracovníky, kteří se vrátili do Burmy, horlivě se účastní oprav, aby škola mohla již letos začít s vyučováním. Je to práce hodná obdivu.

Dále jsme navštívili v Basseinu naši léčebnu, kterou vede bratr Elder Sargent. Poté následovala cesta nákladním autem (750 km) do Maymya; je to naše nejsevernější působiště, za nímž jsou ještě oblasti, do kterých jsme ještě nezasáhli. Při tom jsme navštívili všechny naše misijní stanice a jejich věrné pracovníky.

Na této cestě jsme také spatřovali celá velká města a vesnice, vše úplně zničené válečnou líticí. Působilo to na nás stísnujícím dojmem, a tím hlouběji jsme byli dojati, když jsme v Meiktile spatřili naše vlastní budovy, vyšší školu a správní budovu — v troskách.

Po návratu ze severní Burmy setkali jsme se s výbořem této unie v Rangúnu. Bylo rozhodnuto zříditi školu středního stupně v nápadně dlouhém a úzkém jižním cípu země podél Bengálského zálivu. Je to území tak zv. tennasserimské misie; jiná škola bude zřízena v deltě Irravaddi. Spolu se zmíněnou již vyšší školou znamená to výstavbu tří škol, dvou ubytoven pro žáky a spoustu dalších vydání pro ostatní školy.

Dříve měly naše severně položené školy jen malou oblast působnosti a byly střediskem své oblasti. Postupem času se však náš vliv rozšířil směrem k jihu, takže jsme nuceni tuto vyšší školu přesídlit z Meiktile do blízkosti Rangúnu. Všechny tyto změny a zlepšení vyžadují obrovské sumy peněz; v Burmě je totiž nyní velmi draho; avšak je nezbytno zříditi tyto školy, a věřím, že členové našich sobotních škol budou mít pochopení pro požadavky díla, a že na ně rádi přispějí.

Osmnáct dní trvala naše cesta, navrátili jsme se do Indie se srdci, jež jsou si dobře vědoma potřeb slibného burmského pole. Rozhodli jsme se učinit vše možné, aby se této zemi dostalo účinné pomoci.

Přálí bychom vám vidět tuto zemi, její lid i naše spoluvěřící, i stav, v němž nyní žijí, a jsem přesvědčen, že byste sami, bez jakýchkoli výzev něco pro ně obětovali.

Sobota 3. listopadu 1947.

Život na naší škole v Mayaungmye.

L. N. Hare, ředitel.

Přežili-li jste šťastně jako nově příchozí první dojmy z bazaru u přístavu v Myaungmyu, zvyknete si již na všechno, s čím se zde můžete setkat. Zde totiž se ihned chtě nechtě seznámíte s místním oblíbeným jídlem nqa-pi, jež se skládá z rybí kaše, která byla podrobena podobnému vyzrávacímu procesu, jaký je u nás obvyklý při výrobě sýra. Netřeba se zmiňovat, jak hrozivě působí vůně této pasty na čichové orgány. Zdejší lidé by dovedli žít až do smrti o trošce rýže s touto „výtečnou“

přísadou. Nechápu vaše námitky proti požitelnosti nqa-pi a namítnou, že i naše povídla a pod. vznikají podobně, a budou horovat pro nqa-pi dále.

Po těchto zkušenostech se dostanete do naší školy. Při ní je zařízena zároveň ošetrovna o čtyřech místnostech. Před válkou se zde vystřídalo na sta pacientů měsíčně, v době okupace však byla o vše ožebračena. A na všeobecnou žádost obyvatel se musíme přičinit o její znovuzřízení a uvést ji do plného provozu. Inteligentní Thramu Ma Shwe, náš ošetrovatel, poskytuje zde i přes tyto nedostatky všechny myslitelné druhy nutné lékařské pomoci. — Jakmile zde bude trochu léčiv, zařízení a něco naší literatury, stane se i tato ošetrovna nástrojem k získávání duší. — Škola zde je moderní, dvouposchodová. — Každý den ráno můžete spatřit zástupy žáků na cestě do modlitebny. Po úvodní modlitbě se rozcházejí do deseti různých tříd. Když vidíme, jak jsou stěsnáni, litujeme tím více ztrátu naší školy v Meiktile. A byty žáků? Malé, nevyhovující, jež jsme byli nuceni pro nedostatek prostředků a nesmírnou drahotu staviva postavit z nevhodného materiálu, který nyní podléhá náporu bílých mravenců.

Snad jste zklamáni takovouto zprávou. Musím vás trochu poléšit a musíte se proto podívat na naše nejmladší žáky. Jsou též podobně směsnáni — sedmdesát chlapců a děvčat, nejlepších a nejhezčích, jaké lze v Burmě uvidět. Jsou dobré myslí, třebaže mají k jídlu často jen čočku nebo rýži. Dokonce vás zvou, abyste s nimi pojedli; je to zvyk i neichudších lidí zde a miní to ze srdce upřímně.

Nemusím vám ani podotýkat, s jakým jásotem uvítali vaše zásilky oděvů: mládež i dospělí. — Věříte, že nouze o oděvy byla u některých tak velká, že jednoho dne k nám přišel vytáhlý chlapec-sirotek, kterému jsme přezdívali Amerikán, a prosil, aby si směl vyměnit svoji košili za tu, do které jsme oblekli strašáka na naší zahradě?

Je zde též jeden jinoch, jehož otec je představitelem buddhistů v jedné obci. Chlapec byl těžce nemocen. Když se pozdravil, vzali si ho rodiče domů a kněz je varoval, aby jej už nikdy nedávali na naši školu. Chlapec se však rozhodl, že uteče z domova, a navštěvuje naši školu dosud.

Zde vidíte, jak odhodlaní jsou lidé, svěřeni naší péči. A uvědomíte-li si radost, kterou vaše podpora přináší do pohanských vesnic, a význam světla, které jim můžeme přinést

pomocí vašich prostředků, budete sami mezi těmi, kteří se budou zasazovat o všemožné úsilí ve prospěch misii. — Buddhismus žárlivě pozoruje, jak křesťanství odvádí lidi z jeho moci, a je proto přirozené, že se staví zejména misionářům na odpor. Záhy bude náš lid v Burmě postaven před velkou zkoušku. Bude připraven? Obstojí jejich víra? Mnoho záleží na mužích a ženách našich škol zde, na nás, kteří jsme sem byli vysláni, a na vás doma!

Před několika týdny jsem pozoroval naše žáky při sklizni rýže. Vázali ji do snopků k sušení; a když slunko zapadalo, nesl každý z nich několik snopků na ramenou a za zpěvu písně „Snete snopky!“ ubírali se k domovu. Byl to pohled, který tak hned nezapomenu. Myslil jsem při tom na žeň světa, a v duchu jsem se modlil, aby tito chlapi a děvčata mohli nakonec „s radostí a prozpěvováním vnést snopky do Boží obilnice“.

Sobota 8. listopadu 1947.

Zkušenosti z doby okupace.

Opuštěný a zdeptaný pastor Myat Po, ředitel henzadské misie.

Burma je nejvýchodnější částí naší jihoasijské divise. Má přes 15 milionů obyvatel, a před druhou světovou válkou přímo vzkvétala. Avšak léta 1941—1944 přinesla ožebračení, zkázu, nemoci, zničení a smrt. Obyvatelé zachránili před útoky letadel a banditů jen holé životy. Vesnice byly vybombardovány a vypáleny a nastal krajní nedostatek oděvů. Dokonce i síti proti moskytům bylo použito za oděv. Ceny stouply až dvoutisíckrát! Lidé se odívali i pytlovinou a rohožemi, a když ani těch nebylo, vycházeli ven jen střídavě. Bolestný byl pohled na jejich utrpení a chudobu. Bolí to až u srdce a nelze vše vyprávět.

Modlili jsme se o ukrácení těchto dnů a věřili jsme, že i vy se podobně modlíte, a děkujeme Bohu, že nás všechny vyslyšel. — Válka je pryč, ale dosud není oděvů, a jsme proto hluboce vděční a děkujeme vám za péči, kterou nám projevují naši bratři v zámoří a v Indii. Bratr A. J. Sargent se stará velmi pečlivě, aby se z vašich darů dostalo každému.

Jsmo přesvědčeni, že se budete moci dožít dne, kdy vás Pán za vaši věrnost „nad mnohem ustanoví“ a kdy vás překvapí

slovy: „Nah jsem byl (tam mezi těmi nejmenšími v Burmě) — a přioděli jste mne!“

Ráchel oplakává své syny.

Mrs. Chit Maung, choť mis. ředitele (Tenasserim).

Když nadešla válka, utekli jsme s několika našimi rodinami do hor, kde jsme v údolích získávali denní chléb z malých políček. Někdy jsme byli veselí, někdy jsme zas plakali s plačícími. Boží drahá zaslíbení utěšovala všechny žijící až do posledních chvil jejich života. Mnoho z nás, zejména dětí, zemřelo; nebylo divu: nebylo náležitého bydlení ani potravy, nebylo léků. A tak malé hroby značí naši pouť za nebezpečím, ale i to byla jedna z cest, kde nás doprovázel náš Spasitel.

Sobota 15. listopadu 1947.

Příběh burmského dítěte.

Mrs. A. J. Sargent.

Několik let před válkou přišel můj muž ve velké obci Inma na těžký případ podvýživy dítěte. Lid zde vzdoroval poselství a stěží přijímal naše pracovníky. Vážili si nás však pro naši věrnost pravdě a důvěřovali našemu lékařskému úsilí. Naše víra se musela ještě osvědčit, aby všichni získali důvěru a přijali poučení. — Rodiče dítěte souhlasili, a tak se matka i dítě dostaly do mé péče.

Sama matka, velmi vyhublá, mi podala onu malou věc, „věc“ proto, že onu devítiměsíční bytost bylo stěží možno nazvat dítětem. Jeho celkové vzezření bylo ubohé. Nožičky a ručičky měly sílu prostředního prstu, břicho bylo oteklé. Matka byla bedlivě poslušna mých pokynů. Dlouhé hodiny trvalo, než dítě projevovalo po prvních malých dávkách šťáv a pokrmů první čilejší známky života. Ovšem, že pak následovaly i dávky rybiho tuku a kalcia. Po pěti měsících se mohla matka vrátit domů se „zázrakem“ v náručí. Odpor proti přijetí pravdy polevil, a byla pokřtěna matka i vůdce „oposice“, až se náš sbor zde stal největším v deltě. Dvě budovy, které tam již existovaly v době zmíněného léčení, přešly do rukou naší misie, a jedna slouží za školu pro 135 žáků; učí na ní dcera jednoho z našich odpůrců, který nakonec také přijal poselství, a zemřel v naději na vzkříšení v den Kristův.

A tak po letech jsem byla zaujata jedním zvlášť vynikajícím chlapcem, asi dvanáctiletým; vedl ve zpěvu i ve známosti Písma. A víte, co mi bylo řečeno? Sestro, to je ten váš chlapec, kterého jste zachránila Jeho matka chce, aby se stal pracovníkem. Byla jsem radostně rozehvěna touto zprávou a uvědomila jsem si znovu, jaký závažný podíl na shromáždění klenotů pro nebe má lékařská misie.

Sobota 29. listopadu 1947.

Další misie severovýchodní Indie.

22. list.

O. A. Skau, vedoucí.

Obrázek Burmy by nebyl úplný bez popsání stavu naší lékařské misie v přilehlém území.

Sídlo unie je v městě Ranchi, jež leží uprostřed Biharské misie. Mezi 48,000,000 lidí žije několik vynikajících kmenů. K mohamedánům a vyšším třídám hindů, kteří velmi nesnadno přijímají křesťanství, přidružují se zde 4,000,000 animistů. Misiónář Borrovdale pracoval mezi nimi 27 let ve stanici Kamatar. Působil jako ošetřovatel a vykonal krásné dílo. Dnes zde máme 12 sborů a 550 členů, žel však, ani jednu nemocnici nebo aspoň lékaře.

Nyní však nadchází Indii veliká příležitost. Mnoho prostředků bylo získáno v této zemi a mnozí, kteří jsou obdařeni pozemskými dary, očekávají naši činnou snahu, které by přispěli svými dary. V roce 1945 jsem plul přes Bengálský záliv na východ do Chittagongu, abych se tam setkal s vedoucími díla. Horlivě nám přispěli několika tisíci rupií na naše lékařské a výchovné dílo v jejich oblasti. Přáli si však učinit ještě víc — financovat projekt nemocnice, a to buď v městě samém, nebo v jeho nejbližším okolí. Setkal jsem se s vedoucími osobnostmi i s guvernérem provincie. Byli hotovi přispět 100,000 amerických dolarů, což by bylo postačilo na nemocnici, jež by již vyhověla jejich potřebám. Tak bylo vše: peníze, zájem i sídlo pro nemocnici; scházelo jen jediné: odborné osazenstvo nemocnice.

Milí přátelé sobotní školy, slyšíte volání Páně, jež vyzývá k větším obětem? Působte, jak můžete, ve prospěch velkého Východu! „Došli jsme do doby, kdy každý člen církve se musí stát podporou lékařského misijního díla. Celý svět se stal

chorobincem, který je naplněn oběťmi jak fysických, tak i duchovních nemocí. Všude hynou lidé pro nedostatek poznání pravd, které byly svěřeny nám. Členové církve potřebují prodlélat probuzení, ve kterém by poznali, že odpovídají za udílení těchto pravd svým bližním" Test. 7./62.

V úrodném Assamu pracujeme od roku 1930. Bůh bohatě požehnal dílo manželů Burgessových a bratra Ashlocka a Langa, takže zde byla zřízena krásná misijní stanice a krásná škola. Máme zde 3 školy, 9 kazatelů, 11 učitelů a několik kolportérů, avšak ani jednu lékařskou nebo ošetrovatelskou sílu! Jenom jeden jedinký náš laický člen vykonává nádherné dílo jako samostatný zdravotní pracovník; jsme Bohu velmi vděční za jeho práci. — A tak i Orissa a ostatní místa volají: „Pošlete nám lékaře a ošetrovatelky, posvěcené muže a ženy, kteří by nás uzdravili z našich nemocí a zachránili naše duše, než bude příliš pozdě!“

A nikoli v nejposlednější řadě je naše pole bengálské misie s 62,000.000 obyvatel. Zde jsme vlastně měli svůj první ústav, a to dokonce zdravotní — v Kalkuté. Zde zakotvili první naši misionáři již v roce 1894, vykonali krásné dílo, avšak dnes tento první náš léčebný ústav neexistuje.

V roce 1929 jsme zřídili nemocnici v Džalirparu ve vých. Bengálsku, kterou vede dr. C. F. Schilling. Později byla zčásti přesídlena i do Gopalganje a rozšířena br. dr. Johannesem; nyní však máme v provozu jenom léčebnu v Džalirparu, zatím co nemocnice v Gopalganje je dosud zavřena, poněvadž nemáme dostatek lékařů a odborných sil, takže léčebnou práci zde vykonávají pouze 3 indiští pracovníci; mají mnoho úspěchů, ale jejich možnosti jsou přece jen velmi omezeny.

Sobota 6. prosince 1947.

Poselství však neuškodí!

Thara Chit Maung, ředitel tenasserimské misie.

Bezbožní lidé mohou vypálit naše školy a naše léčebny, nemohou však učinit přítrž poselství. Kamamaungská misie byla v našich řadách dobře známa již od roku 1915, a to pod různými názvy, jež vystihovaly její charakteristiku.

Hned na počátku okupace byly budovy této misie obráceny v plameny, takže zde zůstaly jenom naše bavlníkové plantáže.

Celá misie je nyní pokryta hustým křovím a pralesním porostem, avšak to vše nestačí zakrýt stopy války.

Navštívili jsme tuto stanici koncem dubna, který je nejlepším měsícem roku. Byl to smutný pohled, a moji průvodci si přáli vypálit všechny porost, který zaplnil prostor naší stanice. Varoval jsem je, že by mohly být ve zbořeninách nevybuchuvší bomby, a vskutku se také ozvalo několik explozí, které byly nakonec přehlušeny výbuchem velké bomby, skryté pod ssutinami. Hmotné podstaty naší misie jsou zde zničeny, poselství však, vzdor všem nesnázím, vyniká nyní tím živěji, neboť jeho význam sahá za všechny těžkosti dnešní doby.

Třicet našich členů v Laypotě (asi 30 km severozápadně od Kalkuty) se věrně osvědčilo v době války. Mají též školu s více než 50 žáky. Těší se na nejbližší suché období, kdy při výročním shromáždění bude pokřtěno několik nových členů. Doufají též, že si budou moci postavit i malou modlitebnu.

Vedení této tenasserimské misie je v Paanu, městečku na řece Salween, kde zamýšlíme postavit střední školu a pensionát. Paan má ještě lepší spojení se světem než Kamamung. Mnozí z našich přátel zde chtějí přispět na naše podniky výnosem z rýžové sklizně.

I zde musili naši věrní hledat útočiště v místě asi 10 km vzdáleném. Dva z našich bratří tam byli přinuceni k pátrání po vyzvědačích. Jedna staříčká sestra byla mučena hladem, ale přesto všichni zůstali věrní pravdě. I tu máme školu se dvěma učiteli a 60 žáky.

I v jiných místech, zejména v travnaté oblasti don-jinské, vzdorovali naši lidé satanovu náporu, a ti, kteří událostmi zmalomyslněli, připojili se opět k těm, kteří setrvali. I tu se účinně osvědčuje úsilí svědomitých laických pracovníků.

Za řekou ve vesnici Nitcha otevřel jeden náš bratr malou soukromou školu, a má vzácný vliv mezi světiteli soboty, již pocházejí ze řad animistů, kteří žijí v pustém pohanství. Když ztratili svého náčelníka, podařilo se našemu bratru přesvědčiti některé o pravdě. Pamatujte na tohoto bratra a prostě zaň, aby ještě mnohé získal!

Misionář H. Baird vybudoval misijní stanici v pohoří Toungú (asi 1.000 m nad mořem), téměř 35 km od stejnojmenného města. Oddanou součinností členů a pracovníků nebyl život naší církve zde přerušen za celou dobu války. Budovy průběhem války obstály; když však spojenci znovu obsadili i tuto naši

misijní stanici a rozestavili zde 8 velkých děl do palebního postavení, byly stavby misie z velké části zničeny při odpalování obrovských nábojů.

Jinak si tenasserimská misie uchovala na venkově 8 škol s 308 žáky a s desíti učiteli, z nichž tři se sami vydrží a jsou nám krásným příkladem obětavého života.

Sobota 13. prosince 1947.

Nouzová opatření.

A. J. Sargent, vedoucí díla v deltě Irravaddi.

Bůh, který odpouští hříchy, uzdravuje také podlomená a nemocná těla těch, kteří se dali vysvobodit od hříchů. I prostředky zcela jednoduché mohou činit zázraky, je-li dílo ochotných rukou provázeno požehnáním Páně. Jedna z mnohých zkušeností, jež jsme měli prožít a jež dokazují, že Bůh stojí po boku svých pracovníků a přispívá k novému stvoření v Ježíši Kristu.

Při úspěšné návštěvě basseinských vesnic byl jsem pojednou povolán do tmavé chýše k těžce nemocnému, asi šestnáctiletému chlapci, který byl zmitán těžkou horečkou. Prorazil jsem v rákosové stěně chýše otvor, aby tam mohlo vniknout trochu světla a já mohl chlapce vyšetřit. Měl velmi oteklé břicho. Opatrně a přitom ne bez velikých bolestí pro nemocného dopravili jsme ho ke dveřím chýše a zjistili jsme, že má pokročilý zánět slepého střeva; byl poslán z nemocnice domů bez veškeré naděje. Šlo o záchranu života. Nebylo však prostředků, a proto tím úsilovněji jsme prosili Pána o přispění. Byli jsme daleko v pralese, a přiložili jsme proto náhradní magnesio-sírový obklad. Brzo se v pravé břišní krajině objevila, tmavá skvrna. Bylo třeba bezodkladné operace na naší stanici, které jsme spolu s nemocným dosáhli po několikahodinové plavbě člunem. Okolnosti, vysoká horečka, nedostatečné prostředky a místnosti vůbec neodpovídaly tak vážné operaci; a kdybyste byli bývali jejími svědky, byli byste si tím spíše uvědomili, jak nutně potřebujeme dokonalé lékařské vybavení. Za nynějších okolností máme pouze některé operační nástroje zcela dokonalé, a jsme za ně velmi vděční.

Prostředků k uspání nebylo. Bratr nemocného to rozřešil rázným způsobem lidí volné přírody. Přinesl prut čerstvého bambusu, rozštípl jej a nařídil nemocnému, aby ho žvýkal. Bylo to

bezcitné, ale za daných okolností bylo nutno rychle zasáhnout. Provedli jsme zevrubnou desinfekci místa řezu, vznesli svůj hlas ke krátké modlitbě, a pak nemocný sám naznačil, že je připraven operaci podstoupit. Moji pomocníci jej pevně přidrželi na stole, a již se mi zpod nože vyvalil hnis... Chlapec ulehčeně vydechl, a usnul nám, zatím co jsme čistili a tamponovali ránu gázou namočenou jenom v jodinu; po patnácti minutách jsme ji nahradili novou gázou, namočenou v chlorinu. Horečka poklesla a pacient spal celou noc.

Přes den jsem světil nemocného péči své ženy, a když jsem se večer vrátil z okolí, jeho horečka znepokojivě stoupla. Moje choť již předtím zkontrolovala ránu, neshledala však žádnou infekci. Byl to nápor malarie, kterou se nám podařilo překonat chininem; a neuplynuly ani tři až čtyři týdny a náš chlapec již vycházel do zahrady. Byl dojat tím, jak jsme se ho ujali, i křesťanským ovzduším v naší společnosti, takže po nějaké době nás žádal o křest.

Tento případ stačí, aby naznačil, jak je třeba, aby naše misijní úsilí bylo zároveň provázáno zdravotní péčí. Lid zde si nás již oblíbil a může být zachráněn. Máme málo času; ve světě je temno jako před bouří; proto prosíme, pomozte nám převést tyto lidi do lepšího světa — do života, kterým oplývá Lékař lékařů!

Sobota 20. prosince 1947.

Proč zmírají?

E. D. Thomas, vedoucí sobotní školy jihoasijské divise.

Třináctá sobota je ve znamení zdravotního dila v Burmě, v Britské Indii, v domorodých státech Nepalu, Bhutanu, Afghánistanu, Beludžistanu, na ostrově Ceylonu a na přilehlých souostrovích: Lakkedivách, Maledivách, Andamanách a Nikobarách.

V těchto krajinách máme asi 15.000 členů sobotních škol. Jsou velmi chudí, ale přesto velmi obětaví pro dilo. Překvapí vás jistě, že dary sobotní školy tvoří čtvrtinu desátek, což je nejvyšší průměr na celém světě. Zaslouží si proto tím více naší bedlivé pozornosti; naše nemocnice v Suratu a v Nuzvidu — a rozptýlené léčebny jsou příliš málo pro potřeby zdejšího lidu.

Považte, že jenom v Britské Indii žije na 300.000.000 lidí, že

zatím co průměrný věk v Evropě dosahuje až 62 let, dosahuje zde pouze — 26! Polovička úmrtí je ze řad dětí pod deset let a polovička z nich mře již v prvním roce svého života. — —

Přesto během 40 let přibýlo obyvatelstva o 100,000.000 a za posledních deset let o 50,000.000... Posledních 60 let se vyznačuje tímto vzestupem počtu obyvatelstva, zatím co je od roku 1921 patrné, že úmrtnosti spíše ubývá, a to vlivem léčebné a preventivní péče. Přesto však jsou zde miliony lidí, kteří dosud nepřišli do styku se zdravotní službou. — V Madrasu, který je poměrně velmi pokročilý v tomto směru, jen při 3 procentech porodů je poskytnuta odborná pomoc; proto asi 200.000 žen umírá v těhotenství nebo v souvislosti s porodem; a ženy zde vůbec umírají v mladším věku než muži.

Člověk je také stále bezmocný proti malarii. Ročně jí padá za oběť jeden milion lidí, a mimo to je jí každým rokem 2,400.000 lidí vyřazeno z výdělečné schopnosti. Každý případ by vyžadoval 75 gramů chininu, t. j. množství asi osmkrát větší než jaké má Indie nyní k dispozici.

(Pozn.: V bojích v Indonésii v létě letošního roku bylo zničeno na tisíce metrických centů chininové kůry.)

Tuberkulóza zaviňuje 500.000 úmrtí ročně a infikuje 2,500.000 osob; dosud však je k dispozici pro tyto nemocné pouze 6.000 lůžek v léčebnách.

Malomocenství postihuje ročně 1,000.000 lidí, z čehož čtvrtina případů je nakažlivého rázu. — Zprávy zdravotnických úřadů přičítají hlavní zásluhu na omezení této neblahé nemoci — činnosti misíí. — Ostatní nakažlivé nemoci zaviňují 4 procenta dalších úmrtí, polovičce by se však dalo a musí zabránit.

Jednou ze základních příčin tohoto stavu je podvýživa, zaviněná neznalostí zákonů zdraví, a chudobou, spojenou s nedostatečnou zaměstnaností; předčasné sňatky pak značně podlamují tělesnou odolnost.

Jeden lékař zde připadá na 6.000 obyvatel, jedna ošetřovatelka na 43.000, jedna porodní asistentka na 60.000, 1 lékárník na 4,000.000 (!); jeden zubní odborník na 300.000.

Pacienti musí vážit dlouhé vzdálenosti, aby dosáhli lékaře anebo ošetřovnu, a zde potom průměrně zbývá na jednotlivého jediná minuta. Úřady vidí spolu s námi nutnost základní nápravy.

Draží spoluvěřící, jistě vycítujete závažnost situace, v níž se tato část světa ocitá. Volá Burma, volá Indie. Dvěfe jsou

otevřeny evangeliu i účinné zdravotní péči — zvou také vás! Nezapomeňte se svým darem na ty, o nichž jsme vám vyprávěl

Sobota 27. prosince 1947.

„Půjdu do křesťanské školy.“

A. F. Tarr, pokladník jihoasijské divise.

V jedné kašmírské vesnici jsem vstoupil na pozvání majitele do jakéhosi obchůdku. Opravdově jsem se zajímal o krásné rytiny, které jsem tam našel, a když jsem se tázal na cenu jedné, tu mi majitel obchodu řekl, že mi ji nemůže prodat, že je prasklá. — Nepozoroval jsem to, a ptal jsem se ho proto, proč se o tom vůbec zmiňoval, když jsem to nepozoroval. A odpověděl mi takto: „Kdysi jsem chodil do křesťanské školy. Učili nás tam pracovat ze dřeva a zapamatoval jsem si tam tehdy i tuto básničku:

„Tvoř opravdově — to pro radost lidí —
a pamatuj, že i sebemenší trhlina,
již bližní tvoji sotva ihned vidí,
již dávno byla Božím okem spatřinal“

A když jsem se toho muže zeptal, proč není křesťanem, tu mi odpověděl: „Znám Ježíše a věřím v něho, ale setkal jsem se kvůli tomu s odporem ve své rodině i mezi svými přáteli, ba ohrozil bych i svůj život, kdybych se otevřeně přiznal ke křesťanství.“

Jak drazí nám připadají takovíto lidé, když se zahledíme do jejich tváře! Vždyť jsou „blízko království Božího“! Chybí jim jen odvaha. Většina z vás by je nejraději vtáhla do oné říše blaha; a my opravdu potřebujeme mužů a žen, kteří by taktně a s pochopením pomohli bližním učinit tento poslední krok. Potřebujeme sami a potřebují i oni — vzdát se Bohu cele a bez výhrady.

Proměňme proto své prostředky ve světlo pro ty, kteří žijí ještě v temnotách, ve světlo, jež ozáří jim stezku k nebesům! Bratři a sestry, dnes je třináctá sobota, den vaší účinné lásky k drahým duším vašich blízkých v indickém a burmském polí

„Spravedlnost je svatost — podobnost Bohu, a „Bůh je láska“. Znamená naprostý soulad s Božím zákonem, neboť všechna jeho příkázání jsou spravedlností a láska je plností zákona. Spravedlnost je láska, a láska je Boží světlo a život. Boží spravedlnost je ztělesněna v Kristu. Přijímajíc jeho, přijímáme i ji. Nezískává se bolestným zápasem ani únavnou námahou, ani dary ani obětmi; je svobodným darem každé duši, která po ní hladoví a žizní.“ M. Bl. 34.

11. Jak je tedy hříšnému člověku jediné možno učinit zadost spravedlivému vzoru Božího zákona? Řim. 8, 3, 4.

„Zákon požaduje — spravedlivý život a dokonalý charakter; člověk je však postrádá. Nemůže vyhovět požadavkům Božího zákona. Kristus však přišel mezi nás jako člověk, žil svatým životem a vyspěl v dokonalý charakter, který nabízí jako dobrovolný dar všem, kteří ho přijmou. Jeho život stojí za životem lidí. Tak jsou jim z Boží shovívavosti prominuty hříchy minula. Avšak ještě více než to: Kristus lidi obdařuje i Božími vlastnostmi... Tak se splňuje i přímá spravedlnost zákona při těch, kteří uvěřili Kristu.“ D. 762.

12. Jaké místo zaujímá zákon mezi podmínkami nové smlouvy? Jaký vztah je obnoven mezi Bohem a člověkem? Žid. 8, 10.

13. Co bude každému křesťanu pohnutkou k respektování Božího zákona? Jan 14, 15. 21. 23.

„Vyskytují se i takoví, kteří vyznávají, že slouží Bohu, zatím co spoléhají na své vlastní úsilí o poslušnost jeho zákona, o vytvoření správného charakteru a o zajištění spasení. Jejich srdce nejsou pužena hlubokým smyslem Kristovy lásky, nýbrž jsou naplněna snahou splnit svými vlastními silami povinnosti křesťanského života i to, co od nich Bůh požaduje, aby jim mohl získat nebe. Takové náboženství nemá žádnou cenu. Když však bude v srdci sídlit Kristus, bude duše tak naplněna Boží láskou a radostí ze spojení s ním, že cele přilne k němu, a v myšlence na něho zapomene na sebe samu. Pramenem jejich skutků bude láska ke Kristu.“

14. Co jest praveno o těch, kteří vyznávají lásku bez poslušnosti? Co mají činit ti, kteří vyznávají, že zůstávají v Kristu? 1. Jan 2, 4. 6.

15. Kdo nakonec dosáhne Božího požehnání? K čemu opět získají právo? Která další odměna jest jim zaslíbena? Zj. 22, 14.

Čtení bible: Sk. 16. — Řím. 7.

Slovo přijaté s radostí.

N. 9. Jer. 15, 16.

P. 10. Ž. 119, 162.

Ú. 11. Př. 2, 10. 11.

S. 12. Mat. 13, 20. 21.

Č. 13. Sk. 2, 41.

P. 14. Mar. 12, 37.

S. 15. Luk. 8, 40.

Z. s. 16.16.

7. úkol — 15. listopadu 1947.

Následky neposlušnosti.

Zlatý text: „Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá života.“ 1. Jan 5, 12.

Trest za hřích.

1. Čím Hospodin zkoušel Adamovu a Evinu věrnost a co jim naznačil? 1. M. 2, 17; Ez. 18, 4b.

2. Jak se hřích rozšířil a oč lidí připravil? Řím. 3, 10—12, 23.

„Když Adam vyšel z ruky Stvořitelovy, nesl jak ve své tělesné, tak i v rozumové a duševní přirozenosti podobu svého Učinitele... Neposlušností se však o tyto přednosti připravil. Božská podoba byla zmařena, hříchem poskvněna, ba téměř vyhlazena. Tělesné síly člověka byly zeslabeny, jeho rozumové schopnosti zmenšeny a jeho duchovní hledí zastřeno. Stal se hříčkou smrti.“ Ed. 15.

3. Jak neomezené je panství smrti a pro jakou příčinu? Řím. 5, 12; 1. Kor. 15, 22a.

Stav člověka po smrti.

4. Jakého vystižení je použito pro tento stav? Ž. 13, 4; Jan 11, 11—14.

5. Co se stane s lidmi bezprostředně potom, když zemrou? Kde jsou lidé při spánku smrti? Ž. 146, 3. 4; Job 17, 13; 21, 32.

6. Jak jasně je popsáno toto bezvědomí mrtvých? Jaká rada je proto dána živým? Kaz. 9, 5. 6. 10.

7. Kdo popřel Hospodinův výrok a co sliboval za neposlušnost? 1. M. 3, 1—5.

„Satan se vydal ve vzpou, poněvadž si přál být „roven Nejvyššímu“ a být uctíván jako Bůh. Strhl lidi do neposlušnosti svým klamným příslibem, že nejenom nezemrou, nýbrž že budou „jako bohové“ a že dosáhnou vyšší stupeň existence, než jaký doposud znali. Satva započala následkem hříchu vláda smrti, satan počal tvrdit, že mrtví nejsou skutečně bez života a že místo úplné nevědomosti vědí naopak ještě víc než za svého života. Nepříteli se podařilo svést většinu lidstva, aby uvěřilo jeho lži, neboť se stala všeobecnou domněnka, že lidé neumírají a nemohou zemřít a že jsou nesmrtelní. Zde je také příčina toho, že mnozí tak často prohlašují smrt za bránu života a za začátek života vyššího a slavnějšího.“

8. Čím se satan snažil pokračovat ve svém klamu a zeslabit pravdu Božího slova o mrtvých?

Odpověď: Nepravým učením o přirozené nesmrtelnosti duše a projevy spiritismu.

„Původní veliká lež, kterou satan tvrdil Evě v ráji: „Nezemřete smrtí!“, byla prvním kázáním o nesmrtelnosti duše, které kdy bylo vysloveno. Bylo korunováno úspěchem a dostavily se hrozné následky... Stala se podkladem duchovědy. Slovo Boží nikde neučí, že duše člověka je nesmrtelná.“ T. 1/342.

„Vira v obecnství s mrtvými převládá až dosud i v tak zvaných křesťanských zemích. Pod rouškou duchovědy se rozšířilo navazování styku s bytostmi, které se vydávají za duchy těch, kteří zemřeli... Moderní duchověda i všechny obdoby starého kouzelnictví a modlářství jsou založeny na první lži, již se satanu podařilo obelstít Evu v zahradě Eden... Jsou podobně založeny na podvodu, a ježto opakují totéž tvrzení, jest jejich působení stejné s dílem otce veškeré lži.“ P. a. P. 684.

9. Kdo vlastně jsou tito duchové, kteří působí zázraky a vydávají se za duchy zemřelých? Ž. 106, 28. 37. 38; Zj. 16, 14a.

„Verš 28 je v jiných překladech uveden v tomto znění: „a jedli maso obětované mrtvým“; verš 37: „obětovali své syny a dcery zlým duchům“; verš 38: „modlám kananejským“. „Domácí duchové“ nebyli duchové zemřelých, nýbrž zli andělé vzpoury, satanovi poslové. Staré modlářství, které jednak zahrnovalo uctívání mrtvých, jednak i předstíralo styk s nimi, je v bibli prohlášeno za uctívání ďáblů... A tak i izraelský lid se domníval, že uctívá své mrtvé, a ve skutečnosti uctíval ďábly.“ P. a. P. 685.

Mrtví budou vzkříšeni.

10. Jaké krásné zaslíbení o vzkříšení bylo dáno Izaiášovi? Iz. 26, 19.

11. Až do které doby zůstanou mrtví skryti v hrobech? Kterou událostí končí spánek smrti? Job 14, 13—15; (Iz. 26, 20).

„Křesťanu je smrt pouhým spánkem, chvilkou klidu, ticha a temnot. Život byl předem skryt s Kristem v Bohu. „Až se zjeví Kristus, život náš i vy s ním se zjevíte v slávě.“ D. 787.

12. Čí hlas probudí spící v jilře vzkříšení? Jan 5, 25. 28. 29.

„Hlas Božího Syna vyvolá nejprve svaté ze spánku hrobu. Pohledí na jejich hroby, pak pozvedne své ruce k nebi a zvolá: „Probudte se, vy, kteří spíte v prachu země, a vstaňte!“ Po celé šíři země bude slyšen tento hlas a kteří jej uslyší, oživnou.“ G. C. 644.

Nesmrtelnost má jedině Bůh.

13. Kdo jí potom může jedině získat? 1. Tim. 6, 16; 2. Tim. 1, 9. 10.

14. Kdy dosáhnou smrtelní lidé nesmrtelnosti a jaké proroctví se tím splní? 1. Kor. 15, 51—55; Oz. 13, 14.

15. Jak je popsáno sjednocení vzkříšených s proměněnými žijícími? 1. Tess. 4, 16—18.

16. Jak jedině mohou lidé získat věčný život? Co je uvedeno jako pravá příčina smrti? 1. Jan 5, 11. 12.

„Kristus přijal naše tělo, abychom mohli být jednoho ducha s ním... Mocí tohoto spojení s ním bude nám možno vyjít z hrobu, — nejenom jako důkaz Kristovy moci, ale i proto, že se vírou stal jeho život naším životem. Ti, kteří poznávají Krista v ryzosti jeho charakteru a přijímají ho do srdce, získají věčný život. Kristus přebývá v nás prostřednictvím svého svatého Ducha; a Boží duch, přijatý do srdce vírou, je počátkem věčného života.“ D. 386.

Čtení bible: Řím. 8. — 1. Kor. 11.

Zalíbení v zákoně.

N. 16. Ž. 119, 174.

P. 17. Ž. 119, 47.

Ú. 18. Př. 29, 18.

S. 19. Ž. 19, 8. 9.

Č. 20. Ž. 119, 111.

P. 21. Ž. 119, 24.

S. 22. Jan 13, 17.

Z. s. 16.09.

Svatyně.

Zlatý text: „Bože, „ve svatyni“ jest cesta tvál“ Kdo jest silný, veliký jako Bůh? Žalm 77, 14.

Kde přebývá Bůh.

1. Co měl Izrael na Boží rozkaz vybudovat a za jakým účelem? 2. M. 25, 8. (M. = Mojž.)

Slovo „svatyně“ pochází z latinského „sanctus“ — „svatý“, nebo ze „sanctuarium“ — „svaté místo“. Nebeská svatyně je místo, kde přebývá Bůh, a pro jeho přítomnost je to místo svaté. Vlastním účelem plánu vykoupení je to, aby Bůh mohl opět sídlit mezi lidmi.

2. Který výrok svědčí, že Bůh je ve svatyni? Zl. text!

„Boží lid potřebuje jasně chápat úlohu svatyně a vyšetřujícího soudu. Všichni si potřebují osvojit poznání o postavení i dile svého Velekněze. Jinak jim bude nemožné osvědčit víru, jaké je třeba v dnešních dnech, nebo zaujmouti postavení, které jim Bůh určí, aby zastávali... Nebeská svatyně je přímým střediskem Kristova díla pro lidstvo. Má význam pro každou duši, která žije na tváři této země. Otvírá nám pohled na plán vykoupení, a vede nás až k samému uzávěru času a zjevuje nám vítězný skoncování zápasu mezi spravedlností a hříchem. Je pro všechny nanejvýš důležitá, a všichni by proto měli prostudovat tyto věci zevrubně a důkladně, aby mohli odpovědět každému, kdo by se jich otázel na podklad naděje, kterou střeží ve svém srdci.“ G. C. 488.

3. Jak Ježíš naznačil, že je tou cestou? Jan 14, 6.

„Kristus byl vlastně základním kamenem a životem celého chrámu. Veškeré jeho obřady směřovaly k oběti Božího Syna. Knězi byli ustanoveni, aby představovali prostřednické poslání a charakter díla Kristova. Celý plán obětní bohoslužby byl stínem Spasitelovy smrti na vykoupení světa... Poněvadž celá obřadní služba byla symbolem na Krista, nemohla mít cenu bez něho. Když Židé zpečetili své zavržení vydáním Krista na smrt, zavrhli i vše, co propůjčovalo význam a smysl chrámu a jeho bohoslužbě. Byl tak zbaven vši svatosti.“ D. 165.

„K nebi nevede mnoho cest. Nikdo si nemůže volit svou vlastní cestu... „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne!“

Kristus byl již v ráji označen jako ten, který rozdrť hlavu satana, jako ten, který je cesta, pravda i život... Ve všech dobách i dnes je Kristus jedinou cestou, kterou si získáváme přístup k Bohu." D. 663.

Jednotlivé části svatyně.

4. Jaká byla jejich jména a jak byly odděleny? 2. M. 26, 33.

„Rozměry Mojžíšova stánku byly přibližně 5.5×16.5 m. Svatyně svatých měla čtvercový půdorys o stranách asi 5.5 m, kdežto svatyně byla dvakrát tak veliká, tedy: asi 5.5×11 m. Obě části byly odděleny oponou, která zakrývala vnitřek svatyně svatých.

5. Vyjmenujte, co bylo ve stánku? Žid. 9, 2—4; 2. M. 40, 20. 21. 26.

6. Co obsahovala truhla a co jí krylo? Kde se setkával Bůh s člověkem? 2. M. 25, 21. 22.

bli

Denní a výroční služby.

7. V kterém jiném oddělení se konala důležitá část služby svatyně? U kterého oltáře byla soustředěna? 2. M. 38, 1—9.

8. Jak často sloužili kněží ve svatyni a v předsíni? Žid. 9, 6. 2. M. 29, 38. 42; 30, 8; 4. M. 4, 7.

„Služba svatyně se skládala ze dvou částí, ze služby denní a výroční. Denní služba se konala u oltáře oběti zápalné v předsíni svatyně a ve svatyni; zatím co výroční služba byla soustředěna ve svatyni svatých... Denní služba se skládala z ranní a večerní oběti zápalné, z oběti vonných věcí na zlatém oltáři a ze zvláštních obětí za jednotlivé hříchy." P. a P. 352.

„Posvátné chleby byly před Hospodinem neustále jako oběť ustavičná. Byly součástí denní bohoslužby. Byly také zvány chleby předložení nebo i chleby přítomnosti, neboť byly neustále před jeho tváří. Nejdůležitější součástí denní bohoslužby byla služba pro jednotlivce." P. a P. 354.

9. Kdo prováděl nejvyšší úkon bohoslužby a jak často? Žid. 9, 7.

10. Jaký účel měla tato výroční služba a jak byla nazývána? 3. M. 16, 16. 29—33.

„V posvátný den smíření byla svatyně očištěna ode všech vyznaných a odpuštěných hříchů, které byly nashromážděny za celý rok. Proto název: „očištění svatyně". „Tak ve službě stánku i ve službě chrámu, který potom nastoupil na jeho místo,

byl lid každého dne poučován o velikých pravdách, které se vztahovaly ke Kristu, k jeho smrti i k jeho prostřednické úloze; a vždy jednou v roce byly jejich mysli povznášeny kupředu k závěrečným událostem velkého sporu mezi Kristem a satanem a ke konečnému očištění vesmíru od hříchu i hříšníků.“ P. a P. 358.

11. Jaké pořadí vždy měla tato tři oddělení předobrazné služby? „Předsíň, svatyně a svatyně svatých.“

První část kněžské služby v zájmu hříšníka se konala v předsíni na měděném oltáři, u kterého se setkal kněz s hříšníkem a kde také byla zabita oběť. Druhá fáze této služby se však konala ve svatyni, kam hříšník již vstoupiti nesměl, a musel být zastupován knězem. Třetí a poslední část bohoslužby se konala ve svatyni svatých, kde nejvyšší kněz jednou za rok dovršoval dílo smíření za všechen lid.

Předobraz nebeské svatyně.

12. Čeho byl stánek a chrám obrazem? Kdo je nejvyšším knězem v nebi? Žid. 8, 1. 2. 5; 9, 8. 9. 11.

Prostřednická a přimluvčí služba Kristova v nebeské svatyni jest pro člověka v plánu spasení stejně nezbytná jako jeho smrt na kříži. Svou smrtí započal dílo, které po svém vzkříšení dokončil svým nanebevstoupením. Svou vírou musíme pronikat za ním až za oponu, kam za nás vešel náš Předchůdce. Tam se odráží světlo s kříže Golgaty. Tam tím jasněji můžeme pochopit tajemství vykopení. G. C. 489.

13. Co ujišťuje kajícího hříšníka o lásce, milosti a pomoci jeho Velekněze? Žid. 2, 17. 18; 4, 14—16.

14. Co se praví o trvání Kristovy kněžské služby a co je proto s to pro nás učinit? Žid. 7, 16. 17. 24. 25.

Aby se shodovala s předobrazem, musí Kristova služba projít všemi třemi stupni. Prvním z nich byla pozemská předsíň naší země s oltářem Golgaty. Musela předcházet jeho službu ve svatyni nebeské svatyně, jinak by byl přišel bez krve smířící oběti a jeho služba by byla zbavena účinnosti. A poslední vrcholný stupeň jeho kněžské služby je ve svatyni svatých, do které vstoupil na konci 2300 let — v roce 1844. (Dan. 8, 14.) Vše to se dělo při něm podle Božího řádu a nemůže býti změněno.

15. Čím jediné bylo předobrazné očištění umožněno? Co je nerozlučně spojeno s očištěním nebeského chrámu? Žid. 9, 12—14, 22—24; 1. Jan 1, 7.

„Dílo vyšetřujícího soudu a zahlázení všech hříchů musí býti ukončeno ještě před Kristovým druhým příchodem. Poněvadž mrtví mají býti souzeni podle toho, jak je zaznamenáno v knihách, je nemožné, aby hřichy lidí byly zahlazeny až po soudu, při němž mají býti jejich případy prozkoumány. Apoštol Petr však jasně zaznamenává, že hřichy věřících budou odstraněny, jakmile přijdou „časově rozvlažení od tváři Páně“ a na zemi přijde Ježíš Kristus (Sk. 4, 19). Až vyšetřující soud skončí, přijde Kristus, aby odměnil každého člověka podle jeho skutků.“
G. C. 485.

Čtení bible: 1. Kor. 12. — Gal. 2.

Radostná služba Bohu.

N. 23. Ž. 122, 1.

P. 24. Iz. 56, 7.

Ú. 25. Iz. 58, 13.

S. 26. Ž. 9, 15.

Č. 27. Fil. 3, 3.

P. 28. 1. Petr. 1, 8. 9.

S. 29. Fil. 3, 1.

Z. s. 16.03.

9. úkol — 29. listopadu 1947.

Velké prorocké údobí.

Zlatý text: „I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby.“
Dan. 8, 14.

Objasnění vidění.

1. V jakých symbolech byla dále Médo-Persie a Řecko zjeveny? Dan. 8, 1—8. 20. 22.

2. Jak byl znázorněn pohanský i papežský Řím a čeho se měl poslední dopustit? v. 9—12. 23—25.

3. Až dokud si měl malý roh tak opovázlivě počínat? v. 13. 14.

4. Do které doby mělo ono prorocství sahat, a co prozrazuje, že šlo o dobu značně dlouhou? v. 15—17. 26.

5. Jak působilo na proroka dílo malého rohu? v. 27.

„Zjevení působnosti papežské moci v předcházejícím vidění (Dan. 7, 15. 28) způsobilo Danielovi žal a zármutek. Stále plnější zjevení dějin této protibožské moci v tomto vidění Daniele přímo ohromilo, takže byl kolik dní nemocen. Výrok, že nikdo je

nemohl vyložit, se nepochybně vztahuje na poslední část vidění a obzvláště na otázku a odpověď o době. Byla to jediná část, kterou anděl nevysvětlil, poněvadž Daniel zeslábl a onemocněl."

Danielova prosba o srozumění vyslyšena.

6. Kdo přišel opět k Danielovi po jeho prosbě o další světlo o očištění svatyně? Dan. 9, 21—23. -

„Gabriel uvádí své poslání tím, že je poslán, aby Danielovi posloužil k srozumění a pochopení tajemství, neboť byl zarmoucen, že není nikoho, kdo by je vysvětlil. Anděl začal jako vykladač proroctví tam, kde musel přestat, když Daniel nemohl sledovat jeho výklad, aby v něm nyní pokračoval."

7. Jakým časovým údajem začal? Komu bylo přičteno 70 týdnů z 2300 dní? Dan. 9, 24.

„Aramejský jazyk místo „odečteno“ používá „odděleno“. Avšak Jerome a Tertullian uvádí výraz „ukráceno“. 70 týdnů bylo odděleno od 2300 dnů.

8. Které biblické pravidlo platí o výkladu prorockého času? Ez. 4, 6.

9. Proč bylo odděleno 70 týdnů (490 let)? Dan. 9, 24.

„Kristus obmyslel tato léta Izraeli, a obzvláště v posledním „týdnu“, když zprvu sám a potom apoštolové zvali naposled „ztracené ovce domu izraelského.“ Plán se starým Izraelem se setkal s neúspěchem; bude však splněn v moderním Izraeli."

„Plán věků pro vykoupení člověka však nesměl být zmařen pro časné pochybení Izraele. Ti, ke kterým prorok mluvil, sice nepřijali jeho poselství, avšak úmysly Hospodinovy spěly přesto pevně a stále vpřed, vstříc svému úplnému splnění."

„To co Bůh obmyslel prokázat světu prostřednictvím vyvoleného národa izraelského, nakonec dokončí v dnešní době skrze svoji církev na zemi... Ji budou splněna všechna zaslíbení staré smlouvy, kterou Bůh učinil se svým vyvoleným lidem v dávnu." P. a. K., 705. 706. 713. 714.

Doba 2300 dnů.

10. Které další údobí času je ještě odděleno z 2300 dnů? Kdy měla všechna tři započít? Dan. 9, 25.

11. Kdy byl vydán rozkaz o obnově Jerusalema? Ezdr. 7, 12—28.

„Pán prorokoval, že Kyrus vydá takové nařízení. (Iz. 44, 28.) Bylo vydáno roku 536 př. Kr., téhož roku, kdy končil sedmdesátý rok zajetí, a je zaznamenán u Ezdr. 1, 1—4. Na základě tohoto dekretu se navrátilo 50.000 Židů do své domoviny, kteří také začali obnovu chrámu. O dvě léta později byla práce zastavena královským rozhodnutím. (Ezdr. 4, 21.) Roku 519 vydal Darius Hystaspes doplňující rozkaz, kterým nabyl rozkaz Kyrův účinnosti. (Ezdr. 6, 1—12.) Na základě tohoto rozkazu Josue, nejvyšší kněz, a Zorobábel dokončili obnovu chrámu. Město a hradby byly však obnovovány teprve tehdy, když Artaxerxes Longimanus vydal svůj dekret v roce 457 př. Kr. U Ezdr. 6, 14 jsou všechny tyto výnosy pokládány za jediný. Biblická chronologie udává rok 457 jako sedmý rok Artaxerxovy vlády, kdy tento trojitý výnos nabyl účinnosti, a je potvrzena zákoníkem Ptolemajovým, který byl vyhotoven ve druhém století křesťanské éry, i Izákem Newtonem, který došel k těmž uzávěru studiím řeckých olympiád. Tak je dvěma neodvislými řetězy chronologie, které užívaly různých způsobů výpočtů, potvrzen rok 457 jako výchozí rok Danielova velkého proroctví.

12. Až ke které události sahalo uvedených 69 týdnů? Jak a kdy byl Ježíš pomazán za Mesiáše? Dan. 9, 25; Mat. 3, 15—17; Sk. 10, 38.

Slovo Mesiáš znamená „Pomazaný“, a Ježíš byl při svém křtu pomazán Duchem svatým ke svému poslání. 483 let od podzimu roku 457 př. Kr. sahá až do podzimu roku 27 po Kr. Podle proroctví měl sahati tento čas až k Mesiáši-Pomazanému. V roce 27. po Kr. přijal Ježíš pomazání Ducha svatého, a záhy potom započalo jeho poslání.“ D. 233.

13. Co měl Mesiáš učinit během onoho (sedmiletého) týdne, který byl posledním z oněch 70, určených pro jeho lid? Dan. 9, 27a.

„Po sedm let od oné chvíle, co Spasitel započal svoji činnost, mělo býti evanĝelium kázáno výhradně Židům; tři a půl roku samotným Kristem a zbývající polovinu času apoštolů.“ D. 233.

14. Co se mělo stát uprostřed onoho týdne? Která předobrazná služba měla zároveň přestat? Dan. 9, 26, 27.

„Na jaře roku 31 po Kr. byla obětována Kristova pravá oběť na Golgatě. Poté se roztrhla opona chrámová ve dvě, což naznačovalo, že pozemská obětní služba ztratila svoji svatost i svůj význam.“ D. 233.

15. Co se mělo státi lidu, který zavrhl a ukřižoval svého Mesiáše? v. 26.

16. Do které doby sahá celkové údobí 2300 let? Co se v oné době stalo? Dan. 8, 14.

Čtení bible: Gal. 3. — 2. Tess. 3.

V Kristově přízni (1). — Po žalu radost.

N. 30. Píseň Š. 2, 3. 4.

Č. 4. Jan 4, 36.

P. 1. Ž. 30, 6.

P. 5. Luk. 6, 23.

Ú. 2. Ž. 126, 5.

S. 6. Žid. 10, 34.

S. 3. Ž. 126, 6.

Z. s. 15.59.

10. úkol — 6. prosince 1947.

Soud.

Zlatý text: Kaz. 12, 14.

Jistota soudu.

1. Kterou trojí zmínku činí Písmo o soudu a co zpečtilo jeho jistotu? Jan 16, 7. 8. 11; 12, 31. 32.

2. Kteří lidé budou podrobeni Božímu soudu a z čeho se musí odpovídat? 2. Kor. 5, 10.

3. Koho mimo obyvatele země čeká také soud? 2. Petr. 2, 4; Jůda 6.

4. Jak pronikavé bude dílo nebeského soudu? Podle čeho bude většinou rozhodnuto o rozsudku a proč? Kaz. 12, 14; Mat. 12, 34—37.

„Nejtajnější úmysly a pohnutky jsou zaneseny v neomylném rejstříku, neboť Bůh „objasní i skrytá tajemství dosud temná a zjeví plány lidského nitra“... Každý lidský počín je zkoumán Bohem a nese potom pečeť věrnosti nebo nevěrnosti. Proti každému jménu v nebeských knihách je s úzkostlivou přesností zaneseno každé nepravé slovo, každý sobecký skutek, každá nesplněná povinnost i každý tajný hřích a každá zchytralá a lstivá přetvářka. Zapisující anděl zaznamenal každou nebem seslanou výstrahu, každé zanedbané napomenutí, promarněné oka-

mžiky, nevyužité příležitosti i každý vliv ve prospěch dobra nebo zla s jeho dalekosáhlými následky." G. C. 481.

5. Jak přesně je určen čas soudu? Kdo jedině je oprávněn a ustanoven k tomuto dílu? Sk. 17, 31; Kaz. 3, 17.

6. Čím nám je naznačeno, že jak soud, tak i vykonání rozsudku bude teprve v budoucnosti? Sk. 24, 25; 2. Petr. 2, 4, 9.

Vidění o soudu.

7. Jak je soud popsán a kdy má začít? Dan. 7, 8—10. 13. 14.

„V Danielově vidění zaujímá soud v nebi období mezi ukončením 1260 let nadvlády papežského rohu a mezi Kristovým příchodem. Soud měl začít po roce 1798.

8. Jak byl dále určen jeho přesný začátek? Dan. 8, 14.

„V předobrazné službě byl den smíření, kdy byla svatyně očišťována od nahromaděných hříchů lidu, považován za den soudu. V onen den se rozhodovalo o osudu každého Izraelity. Buď jeho jméno zůstalo v seznamu Izraele, nebo „byl vyvržen z lidu“. Bylo to zjevné dílo soudu. Hebrejský básník nazývá den smíření „soudným dnem celého roku“. Dean Farrar cituje výroky starých spisovatelů a ukazuje, že Židé považovali den smíření za soud: „Den smíření vzbuzoval takovou hrůzu a úctu, že se nám praví ve starých židovských obřadních knihách, že i samotní andělé se při něm v bázni a rozechvění ubírali sem a tam a volali: „Veliký den soudu nadešel!“ The E. Days of Chr. 38.

9. Co se má dít na zemi, zatím co v nebesích zasedá soud, a co proto lidé mají činit? Zj. 14, 6, 7.

10. Jaká veliká událost následuje po této hodině soudu, a co je účelem příchodu „Pána žně“? Zj. 14, 14—16.

„V prorockví následuje po výstraže před soudem a po poselstvích s ní spojených — oznámení o příchodu Syna člověka na oblacích. Hlásání soudu zvěstuje, že Kristův druhý příchod je přede dveřmi, a nazývá se — „evangeliem věčným“. Chr. O. L. 227.

Vidění těchto dvou proroků jsou od sebe vzdálena celých 650 let, a přesto jsou v naprosté harmonii. Daniel viděl, co se bude dít v nebi na konci 2300 let čili od roku 1844. Jan zase viděl, co se má dít na zemi v té době, kdy je Ježíš ve svatyni svatých nebeské svatyně, aby ukončil službu smíření. Poslední dílo ve prospěch člověka začalo a skončí jak na zemi, tak i v nebesích, ve stejný čas. Dokončení Kristova díla v nebeském

chrámě je závislé na dokončení jeho díla v pozemském chrámě — v církvi, což znamená dokončení vykoupení v každém jednotlivém chrámu duše ze řad jeho svatých. Tak je každý jednotlivec osobně účasten díla soudu.

Soud platí pro spravedlivé i nespravedlivé.

11. Co dokazuje, že při příchodu Páně bude již po soudu spravedlivých? Dan. 12, 1. 2.

12. Kdy bude soud nad bezbožnými a kdo při něm bude též účasten? Zj. 20, 4—6.

„Výrok „i dán jest jim soud“ je u Deana Alforda doprovázen slovy „a byli ustanoveni za soudce“, a byla jim dána pravomoc.“ XX. Cent. N. T.

13. Která otázka Pavlova ukazuje rozsah díla soudu vykoupěných během tisíciletí? 1. Kor. 6, 2. 3.

„Dílo vyšetřujícího soudu na shlazení všech hříchů musí být dokončeno před druhým příchodem Páně.“ G. C 485. Je to jakýsi druh obrovského porotního průzkumu.

14. Co zajišťuje přesnost a spravedlivost obou soudů? Dan. 7, 10; Zj. 20, 12.

„Nebeské knihy, v nichž jsou zaznamenána jména a činy lidí, budou směřovatně pro rozhodnutí soudu. „Soud zasedl a knihy byly otevřeny.“ (Dan. 7, 10.); a Zjevení ještě dodává: „Byla otevřena také jiná kniha a mrtví byli souzeni tím, co bylo psáno v knihách — podle svých skutků.“ G. C. 480.

15. Co se stane se jmény nevěrných a co s těmi, kteří „setrvávají až do konce“ a zvítězí? 2. M. 32, 32. 33; Zj. 3, 5.

16. Co je naší výsadou při současném vyšetřujícím soudu? Co nemůže být skryto při všeobecném soudu nad bezbožnými? 1. Tim. 5, 24. 25.

„V den posledního soudu každá ztracená duše teprve pozná pravou povahu svého zavržení pravdy. Kříž bude představen ve svém pravém významu, který bude nyní patrný každé myslí, která se dala oslepití přestoupením. Hříšníci stanou jako odsouzení před viděním Golgaty a její tajemné oběti. Budou smeteny všechny živé výmluvy. Ukáže se proradnost lidského odpadlictví a lidé spatří, co si vyvolili... Na soudu vesmíru stane Bůh prost jakékoliv viny na vzniku a rozbuzení zla... V Boží vládě nebylo žádné vady a žádné příčiny k nespokojenosti.“ D. 58.

Čtení bible: 1. Tim. 1. — Žid. 5.

Koruna radosti.

N. 7. 1. Tess. 2, 19. 20.

Č. 11. Iz. 65, 13.

P. 8. Mat. 25, 21.

P. 12. Juda 24, 25.

Ů. 9. Sk. 20, 24.

S. 13. Žid. 12, 2.

S. 10. Fil. 2, 16.

Z. s. 15.58.

11. úkol — 13. prosince 1947.

Tisíciletí - Millennium.

Zlatý text: Zj. 20, 6.

Satan spoután.

1. Jak bude satan nakonec omezen a co ustane? Zj. 20, 1—3.

2. Co je řetězem, kterým bude svázán? Celý řetěz událostí a okolností.

„Symbolické užití slova řetěz je velmi obvyklé. U Judy v 6. kapitole se praví o zlých andělech, že „jsou chováni k soudu velikého dne ve věčných poutech a ve tmě“. Avšak tyto andělé jsou velmi činní a nejsou svázáni skutečnými řetězy. Soudu však nemohou nikdy uniknout. Vězeň při pohledu na železné mříže, které za ním zapadly, pravil: „Ty nejsou tím skutečným, co mě zde drží. To, že jsem dnes zde, je výsledkem celého řetězu událostí, který jsem si já sám na sebe ukoval.“

3. Jak je popsán Kristův příchod a konec satanovy moci? 1. Kor. 15, 22—25.

„Byl to Michal čili Kristus, který si vytkl za úkol vytrhnout velikému odbojníku vládu nad zemí a osvobodit člověka ze satanovy moci. Přišel, „aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“ (Luk. 19, 10.) Kristus podstoupil smrt, „aby smrtí mohl zničit toho, který má moc nad smrtí, to jest ďábla.“ (Žid. 2, 14.) Kristus nemůže odevzdati království tohoto světa Otci a svrhnout všechnu protivící se moc, a důstojnost, dokud nebude ukončena satanova životní dráha a dokud nebude velký rebel potrestán.

4. Co klade tuto událost na počátek tisíciletí? Zj. 20, 4—6.

5. Čím vyrve z jeho moci jak žijící, tak i vzkříšené svaté? Co naznačuje, že se tak stane zároveň? 1. Tess. 4, 17. 18.

6. Co zaslíbil Ježíš při nanebevstoupení a kdy budou moci jít tam, kde je on? Jan 13, 36; 14. 1—3.

7. Jak satanu vyrve i bezbožné? Luk. 17, 26—30; 2. Tess. 2, 8.

Zničená země.

8. Co bude se zemí a s bezbožnými po příchodu Páně? Iz. 13, 6, 9.

„Duch jeho úst a jas jeho slávy bude pro ně nesnesitelný. Kristus přijme svůj lid do Božího města a země bude vyprázdněna od svých obyvatel... Celá země bude vypadat jako poušť. Po celém zemském povrchu budou rozsety trosky měst a vesnic, zničených zemětřesením, vyvrácené stromy a celá skaliska vyvržená mořem nebo vulkány přímo ze země.“ G. C. 657.

9. Jak prorok popisuje zemi v tisíciletí? Jer. 4, 23—28.

„Proroctví naznačuje, že země bude plna zmatku a mráкот; zčásti zrovna tak „nesličná a pustá“, jako byla na počátku.“ „Pustá a prázdná — bez obyvatel“, praví Webster.

10. Jak vystihuje tento stav země prorok Sofoniáš? 1, 2, 3; 3, 6.

11. Co Izaláš označuje jako příčinu zničení země? Iz. 24, 1—5.

12. Kde si bude odpykávat svůj trest satan a jeho andělé? Jak je naproti tomu popsáno panování svatých s Kristem? Iz. 24, 21—23.

„V té době budou i bezbožní mimo dosah moci satana, který bude zanechán sám se zlými anděly na této opuštěné a zpustošené zemi, aby poznali účinek kletby, kterou hřichem vnesli na svět... Tisíc let se bude satan toulat po bezútěšné mrtvé zemi sem a tam aby pocítil, kam dospěla jeho vzpoura proti zákonu Božímu. Bude to pro něho hrozné utrpení. Od svého pádu šťval svůj život k neúnavné činnosti, kterou od sebe zapuzoval veškeré uvažování o následcích; nyní však bude zbaven své moci a zanechán sám sobě, aby uvažoval o spoušti, kterou způsobil od své první myšlenky odporu proti vládě nebes, a aby s třesením a hrůzou očekával konec, který mu budoucnost přinese.“ G—C. 660.

13. Jak je země nazvána a proč ji satan nemůže opustit? Zj. 20, 3.

1. Moj. 1, 2! Dříve nežli Pán obnoví Eden, uvede zemi do téhož chaotického stavu, který převládal před tím, než učinil první ráj. Satan a jeho andělé budou drženi v této „zemi nikoho“ po celých tisíc let. „Omezen pouze na tuto zemi, bez vlivu na mrtvé bezbožné, pozbaven svého dřívějšího práva přístupu na jiné planety, nebude moci pokoušeti a znepokojevati ty, kteří byli vysvobozeni ze země, ani ty, kteří nepadli — a bude odsouzen k mučivé nečinnosti.“ E. W. 290.

Vzkříšení bezbožných — rozsudek a trest.

14. Co se stane na konci tisíciletí a co satan ihned podnikne? Zj. 20, 5. 7—9.

„Nastane druhé vzkříšení. Bezbožní vstanou z mrtvých a stanou před Bohem, aby přijali trest, „jak jest psáno“ .. Izaiáš vypráví o nich takto: „Budou shromážděni, jako bývají v jámě shromažďování vězňové, budou uzavřeni ve vězení — a po mnoha dnech budou navštíveni. . .“ Na konci tisíce let se Kristus opět vrátí na zem, doprovázen zástupy vykoupených a obklopen družinou andělů. Až sestoupí v hroznivé majestátnosti, vyzve bezbožné, aby vstali z mrtvých a přijali svůj trest. Povstanou v mohutném množství, kterého bude bez počtu jako mořského pisku.“ G. C. 661.

15. Celý řetěz událostí v průběhu a na konci millennia obklopuje satana a přivodí konec jeho osudné činnosti proti Bohu a lidstvu:

Matouš 24, 14b. — Prvé vzkříšení.

Seďm posledních ran. — Kristův druhý příchod. — Vzkříšení spravedlivých k věčnému životu. Prvé vzkříšení! — Prvá smrt bezbožných; tím satan odsouzen k nečinnosti („svázán“). Spravedliví vstupují do nebes.

1.000 let mezi prvním a druhým vzkříšením.

Na zemi: Satan bezmocen na pusté zemi — bezbožní mrtvi. — V nebi: Svatí, vykoupení ze země, přítomni soudu nad nevěřícími.

Druhé vzkříšení:

Návrat Krista a svatých s nebes. — Svaté město sestupuje na zem. — Vzkříšení bezbožných k soudu. (Druhé vzkříšení!) — Satan nakrátko opět v činnosti. — Druhá smrt bezbožných a zánik satana.

Obnovení země. — Věčnost.

Čtení bible: Žid. 6. — 1. Petr. 5.

Spatřit jeho tvář!

N. 14. Job 33, 26.

P. 15. Iz. 25, 9.

Ú. 16. Iz. 66, 5.

S. 17. Sk. 2, 28.

Č. 18. 1. Par. 16, 27.

P. 19. Iz. 58, 14.

S. 20. 1. Jan 3, 2.

Z. s. 16.00

Potrestání bezbožných.

Zlatý text: Zj. 2, 11.

Rozsudek smrti.

1. Co je trestem za hřích? Co zcela opačného nabízí Bůh každému z lidí? Řim. 6, 23.

Obě odměny jsou věčné. Smrt je oprávněnou pokutou nebo trestem, který stihá přestupníka, neboť věčný život není udělován na základě zásluh nebo přísné spravedlnosti, nýbrž jako Boží dar pro spravedlivé. Přestupníkovi se dostane toho, co si zaslouží, avšak spravedlivý přijme svou odměnu skrze milost a nezaslouženou Boží přízeň na základě víry v Kristovo poslání.

2. Jak je odlišná věčná smrt, která je odměnou za hřích, od přirozené smrti, které následkem hříchu všichni podléhají, a kdo jí může uniknout? Zj. 2, 11.

„Poněvadž dědictvím ospravedlněných je život, je údělem bezbožných smrt... Smrt, o které se zmiňuje tato kapitola, nemá nic společného s tou, která byla vyslovena nad Adamem, neboť všechno lidstvo trpí trestem za jeho přestoupení. Je to „druhá smrt“, která je zde označena jako pravý protiklad věčného života.“ G. C. 544.

Druhá smrt je věčná a nebude z ní vzkříšení; proto není nikdy nazývána spánkem. Tohoto pojetí je použito jen pro smrt prvou, které nemůže nikdo uniknout a ze které budou všichni probuzeni neboli vzkříšení.

3. Co způsobí druhou smrt a co o ní rozhoduje? Zj. 20, 14. 15.

4. Jak spravedlnost Páně zjevuje dobu soudu? 2. Petr. 2, 9.

„Spravedlnost vyžaduje, aby trest nepředcházel soud. Potrestati člověka dříve, než byl před vyšetřujícím soudcem nebo před porotou, je v rozporu s většinou základních pravidel spravedlnosti. Bezbožní budou odměněni za své skutky teprve potom, až nebeský tribunál vynese rozsudek v každém jednotlivém případě a rozhodne o náležitém potrestání. Může se tak stát až po uplynutí millennia, neboť právě v něm budou „svatí soudit svět“ i „anděly“. (1. Kor. 6, 2. 3.)

5. Kdy a jak plně bude rozsudek smrti proveden? Zj. 20, 7—9.

6. Co umožnilo spravedlivý soud a co rozhoduje? Zj. 20, 12., 13.

Boží rozsudek je spravedlivý.

7. Jak je Bůh nestranný a kde trestává? Pŕ. 11, 31; Iz. 24, 21.
„Spravedlnost vyžaduje, aby provinilec byl potrestán na místě činu. Bezbožní spáchali své hřichy na zemi, a proto budou zde i potrestáni. Oheň, který sestoupí s nebe, obrátí zemi v ohnivě jezero, které očistí zemi od hřichu a hřišníkú. (2. Petr. 3, 7. 10.)

8. Kdo bude svědkem tohoto rozsudku? Žalm 37, 34; 91, 8.
Ospravedlnění budou v bezpečí „svatého města a stanú svatých a spatří oheň, který zasáhne a stráví bezbranné zástupy činitelú nepravosti... Smrt nemá moc nad těmi, kteří mají podíl v prvním vzkříšení. Zatím co Bůh je pro bezbožné „spalujícím ohněm“, je pro svůj lid sluncem i štítem.“ G. C. 673.

9. Co ještě patří k jejich úloze? Ž. 149, 5—9; Juda 14, 15.

10. Jak bezbožní doznávají spravedlnost trestu? Fil. 2, 10. 11. Zj. 3, 9.

„Nyní již nadešel čas, kdy vzpoura musí být navždy potřena a kdy musí být plně odhalena satanova činnost a jeho charakter. Ve svém posledním pokuse o svržení Krista, o zničení jeho lidu a o opanování Božího města bude arcisvůdce plně odhalen. Ti, kteří se spřáhli s ním, uvidí naprosté zhroucení všech jeho pokusú... A sám satan se skloní a dozná spravedlnost a oprávněnost svého trestu... Nyní byla vysvětlena každá otázka pravdy nebo bludu, která vyvstala v onom nekonečném rozporu... Všechna stvoření vesmíru, věrná i odpadlá, budou mít přehled o všech podrobnostech velkého sporu, a jedněmi ústy prohlásí: „Pravé a věrné jsou tvé cesty, o Králi svatých!“ G. C. 670.

Zlo bude úplně zničeno.

11. Proč přijde pomsta a jaké má následky? 2. Tess. 1, 7—9.

12. Jak je znázorněn úplný zánik nevěrných? Ž. 37, 9. 10. 20.

13. K jaké zkáze a potupě je přirovnán? Mal. 4, 1. 3.
Mal. 4, 1—3.

„V očišťujícím ohni naleznou bezbožní věčnou smrt, „kořen i ratolesti“ — satan — kořen, jeho následovníci — ratolesti. Dolehla na ně plná tíha zákona; požadavku spravedlnosti bylo učiněno zadost; a nebe a země vzdávají hold Hospodinové spravedlnosti.“ G. C. 673.

14. Jak podivný bude satanův zánik? Ez. 28, 18, 19.

15. Která dvě města byla předobrazem tohoto osudu? Juda 7.

Webster popisuje smrt jako „ustání života“, úplné zničení. Druhá smrt je trestem věčným, nikoliv však věčným trápením. Jak smrt bezbožných, tak i odměna spravedlivých jsou věčné. „Věčně“ použito pro stvoření je omezeno jen na část života, někdy dokonce na období zcela krátké. (1. Sam. 1, 22. 28; Jonáš 2, 6.) Oheň, který zničil bezbožná města rovin, měl věčné následky, již však nehoří. Jakmile oheň soudu splní svůj účel, uhasne a zůstane po něm jenom popel.

16. Co dále vystihuje úplné zahlazení? Co se nebude již nikdy opakovat? Nahum 1, 9. 10.

„Celý vesmír se musí stát svědkem přirozenosti a následků hříchů, i jeho naprostého zničení, které nyní obhájí v celé šíři Boží lásku a utvrdí Boží čest před všemi vesmírnými bytostmi, které si oblíbily jeho vůli a v jejichž srdcích je jeho zákon. Zlo se již nikdy neobjeví ... Stvoření, které bylo podrobeno zkoušce a obstálo v ní, již nikdy se neodvrátí od manské věrnosti tomu, jehož charakter se před nimi plně projevil ve své nevyčerpatelné lásce a nekonečné moudrosti.“ G. C. 504.

17. Jak velkolepá chvála dovršuje vykoupení lidstva? Zj. 5, 13.

Mluva tohoto místa Pisma vylučuje navždy možnost toho, že by mělo existovat nějaké, věčně hořící peklo, kde by se ztraceni svíjeli v nekonečných mukách a svým nářkem a kletbami rušili harmonii aleluja sborů vykoupených! — —

Čtení bible: 2. Petr. 1. — Zj. 22.

Radosti nové země.

N. 21. Iz. 35, 1.

P. 22. Iz. 35, 2.

Ú. 23. Iz. 51, 3.

S. 24. Ž. 46, 5.

Č. 25. Iz. 60, 15.

P. 26. Iz. 65, 19.

S. 27. Iz. 65, 21. 22.

Z. s. 16.04.

• 13. úkol — 27. prosince 1947.

Odměna ospravedlněných.

Zlatý text: 1. Kor. 2, 9.

Obnovení ztraceného panství.

1. Co se praví o postavení a slávě člověka na počátku a jaká smutná změna nastala v jeho neomezené vládě? Žid. 2, 6—8.

2. Komu Adam vydal svoje panství a jak směle si na ně činil nárok ten, který je lstně uchvátil? Luk. 4, 5. 6.

„Satan uloupil Adamovi to, co bylo jeho neomezeným vlastnictvím; Adam však zůstal i nadále místodržitelem Stvořitele. Nebyl však neomezeným vládcem. Země totiž patří Bohu, který odevzdal všecko do rukou svého Syna. Adam měl vládnout nad celou zemí, avšak měl i při tom zůstat poddán Kristu. Když zradil svoji svrchovanost do satanových rukou, zůstal nadále jediným oprávněným vládcem země — Kristus... Satan může uplatňovat svůj uchvatitelský nárok jen potud, pokud dovolí Bůh. Když pokušitel Kristu nabídl panství a slávu světa, učinil tak v tom předpokladu, že se Kristus vzdá své oprávněné moci nad světem a že své panství vydá v jeho područí.“ D. 129.

3. Kdo opět vydobyl původní ztracenou vládu nad světem a komu bude nakonec odevzdána? Mich. 4, 8; Dan. 7, 13. 14. 27.

4. Ke komu proto soustředíme naději na obnovu původního panství a všeho toho, oč nás hřích oloupil? Řím. 5, 19; Žid. 2, 9; Luk. 19, 10.

„Kristus odčinil v našem lidství Adamovo tolik osudné selhání. Když byl Adam napaden pokušitelem, byl ještě zcela nedotčen hřichem... Nebylo tak s Ježíšem, když byl vyveden Duchem na poušť, aby se střetil se satanem!... Mnozí tvrdí, že bylo nemožné, aby Kristus byl pokušením přemožen. Neuváží však, že pak by byl nemohl vybojovat vítězství místo Adama, který podlehnout nemusel, avšak přesto mohl podlehnout pokušení nepřítele.“ D. 117.

5. Jak Bůh naznačoval tuto obnovu i její cíl? Sk. 3, 20. 21.

„Když se člověk stal satanovým zajatcem, přešlo jeho panství do moci jeho přemohitele... Když Kristus splatil svou oběti pokutu za hřích člověka, nevykoupil jenom jeho, nýbrž získal mu nazpět i panství, které kdysi promarnil. Vše, co bylo ztraceno prvním Adamem, bude obnoveno a navraceno „Adamem druhým“.“ P. a P. 67.

„Satan svým úsilím o svedení a pokušení lidského pokolení zamýšlel překazit plán, který Bůh stvořením člověka sledoval. Kristus se však nyní zasazuje svými prosbami o to, aby Bůh opět pokračoval v uskutečňování tohoto plánu, jako by byl člověk býval nikdy nepadl.“ G. C. 484.

„Napravení“ — „obnovení“ znamená: uvedení do původního stavu. Ve Zjevení 21, 5 je psáno, že Pán „činí všecko novým“, a v Žalmu 104, 30, že „obnovuje tvář země“.

6. Čemu se bude obnovená země podobat a co na ní bude převládat? Iz. 51, 3.

Zaslíbené dědictví.

7. Jaké zaslíbení bylo dáno Abrahamovi a jak mu mělo být splněno? Řím. 4, 13.

8. Co prozrazuje, že nedostal zaslíbené dědictví za svého života a že věděl, že je obdrží až na nové zemi? Žid. 11, 8—10.

9. Jaké stanovisko k zaslíbenému dědictví zaujímal a zaujímají ti, kteří věří Bohu jako Abraham; a čím dali najevo, že vědí, že hlavní Boží zaslíbení se splní později? Žid. 11, 13—16.

10. Jak ovlivnila naděje na odměnu důležitá rozhodnutí Mojžíšova života? Koho dokonce ve své víře spatřoval? Žid. 11, 24—27.

„Mojžíš byl zpraven o konečné odměně, která se dostane těm, kteří sloužili Bohu poslušně a věrně, a proto světské výhody a pocty klesly pro něho do naprosté bezvýznamnosti. Faraonův nádherný palác i moc vladaře vstaly před ním jako mocná nástraha; Mojžíš však dobře věděl, že hříšné radovánky faraonova dvora vedou lidi k tomu, aby zapomínali na Boha. Přehlížel skvost paláců i královské koruny a hleděl vstříc oněm vysokým poctám, které budou uděleny „svatým Nejvyššího“ v království, které bude prosto jakékoliv stopy hříchu. Vírou spatřoval neporušitelnou korunu, kterou Král vloží na hlavu každého vítěze. Jeho důvěra ho vedla k tomu, že se odvrátil od vznešených této země a připojil se k pokorěnému, ubohému a opovrhovanému národu, který se rozhodl, poslouchati raději Boha než otrocky sloužit hříchu.“ P. a. P. 246.

11. Nač byli zvědaví učedníci Páně? Jaká zvláštní odměna jim byla přislíbena a které zaslíbení platí každému svědomitému křesťanu? Mat. 19, 27—29.

Proměněné stvoření.

12. Jaká naprostá proměna nastane na zemi, co také zcela vymizí a jak dlouho onen stav potrvá? Iz. 35, 1. 2. 5. 6. 10.

„V bibli se nazývá dědictví spasených „zemí“. Tam nebeský Pastýř uvede své stádece k pramenům „živých vod“. Strom

života ponese v každém měsíci nové ovoce a listy jeho budou ke zdraví národů ... Na pokojných pláních podél živoucích proudů nalezne Boží lid, který byl na této zemi tak dlouho „pouhým poutníkem“, svůj vytoužený domov.“ G. C. 675.

13. Jak mluví o obnoveném panství Izaiáš? Iz. 65, 17—19. 21—25.

14. Co nebude na nové zemi ani ve svatém městě? Zj. 21, 1—5.

Lidským bytostem, které uvykly na okolí plné hříchu, není možné, aby pochopily nádheru obnovené země. Neviděli jsme vlastně a nepoznali nic, k čemu bychom ji mohli přirovnat. Z toho důvodu může na nás působit mnohem více vyjmenování pozemských strastí, které na nové zemi nebudou, než pokus o vyličení nepoznaných budoucích věcí, které jsou nad naše pochopení.

15. Co si lidská bytost nedovede představit a co nemůže pochopit i přes tato podivuhodná zjevení bible? 1. Kor. 2, 9.

„Tato Boží rukou promítnutá vidění budoucí slávy by měla být tím dražší církvi dneška, neboť velký spor věků se již vůči hledě končí a zaslíbená požehnání se záhy uskuteční v celé své plnosti.“ P. a. K. 722.

16. S jakým pozváním uvítá Král vykoupené do jejich obnoveného domova? Mat. 25, 34.

„Přízeň Kristových vykoupených jest vyšší nad všechna přátelství tohoto světa. Podíl na přibytých, které náš Pán odešel připravit, je dražší než právo na nejvznešenější paláce této země ... Vzácnější však made všechny pozemské chvály a pocty budou Spasitelova slova, jimiž budou uvítáni jeho věrní: „Pojďte vy, kterým můj Otec požehnal, a přijmete jako dědičný úděl království připravené pro vás od založení světa!“ Chr. O. L. 374.

(Pokračování příště.)

Cena 9,— Kčs.

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel: Církev adventistů s. d. — Odpovědný vedoucí J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 36,—. — Tiskne „Mladá fronta“, Praha II, Legerova ul. 22. — Vydáno 15. září 1947. — Novinová sazba povolena Ředitelstvím pošt v Praze. — Dohlédací poštovní úřad Praha 32.